

Пут Христу

Ellen G. White

Наслов оригинала: **Steps to Christ**

На врата дворана у којима се расправља о миру куца Онај кога људи не виде и говори: “Свој мир дајем вам!” Пред вратима људског срца, надајући се да ће му се она отворити и пустити га унутра, ђека Онај који тихо позива: “Хајдете за мном. Ја сам Пут!” И ако желите да пођете за Њим, ако желите да упознате Пут, овде - у овој малој књизи - описани су ти кратики кораци ка Христу.

УВОД

У ушима многих још одјекују речи нежног позива: „Дођите к мени!”, позива милостивог Спаситеља, пуног љубави према онима који се удаљују од Бога; и у срцима многих који искрено чезну да им Исус помогне рађа се намера да се врате у Очев дом. Такви врло често питају као некад Тома: „Како ћемо знати пут?” Очева кућа наоко је врло далеко а пут тежак и неизvestан. Који кораци воде према дому? Наслов ове књиге говори о њеном циљу. Она усмерава на Исуса као на Јединог који може да задовољи потребу људског бића и кораке оног који сумња и спотиче се упуту на „пут мира”. Оног који чезне за правдом и савршенством карактера она води корак по корак путем хришћанског живљења ка оној пунини благослова која се може добити потпуним предањем Христу и непоколебљивим поверењем у спасоносну милост и силу Пријатеља грешника. Савети пронађени на њеним страницама донели су утеху и наду бројним узнемиреним људима и помогли многим следбеницима Учитеља да са више поверења и радости иду за својим божанским Вођом. Надамо се да ће многи којима је потребна иста помоћ чути исту вест.

И нека се покаже пут,
лестве према Небу!

Подсетимо се Јакова! Пун страха да га је грех одвојио од Бога, легао је да се одмори, „и усни, а то лестве стајаху на земљи, а врхом тицаху у небо”. На тај начин му је била откривена веза између Неба и Земље, а Онај који је стајао на врху загонетних лестава изговорио му је речи утехе и наде. Нека се ово небеско виђење понови у искуству бројних читалаца ових страница које их упућују на пут живота.

Издавачи

ПСЛАМ 23

Господ је пастир мој,
ништа ми неће недостајати.

На зеленој паши пасе ме,
води ме на тиху воду.

Душу моју опоравља,
води ме стазама праведним
имена ради својега.

Да пођем и долином сена смртнога,
нећу се бојати зла;
јер си ти са мном;
штап твој и палица твоја теши ме.

Поставио си преда мном трпезу
на видику непријатељима мојим;
намазао си уљем главу моју,
и чаша је моја препуна.

Да, доброта и милост твоја
пратиће ме у све дане зивота мојега,
и ја ћу наставати у дому Господњем за
дуго.

1. БОЖЈА ЉУБАВ ПРЕМА ЧОВЕКУ

И природа и откривење сведоче нам о Божјој љубави. Наш небески Отац извор је зивота, мудрости и радости. Погледајте само чудеса и лепоте природе! Мислите о њиховој прилагођености потребама и срећи не само човека већ и свих живих створења! Сунчева светлост и киша, који озивљавају и освезавају Земљу, брегови, мора и равнице, све то говори нам о Створитељевој љубави. Бог испуњава свакодневне потребе свих својих створења. Према прелепим речима псалмисте,

„Очи су свих к Теби управљене,
и Ти им дајеш храну на време;
отвараш руку своју,
и ситиш свашта живо по зељи!” Псалам 145,15.16.

Бог је човека створио савршено светим и срећним; а прелепа Земља, кад је изашла из

Створитељеве руке, није показивала ни трага распадања или сенке проклетства. Тек је преступ Божјег закона - закона љубави - донео несрећу и смрт. Па ипак, и усред патњи изазваних грехом, открива се Божја љубав. Написано је да је Бог проклео Земљу због човека (1.Мојсијева 3,17). Трње и чкаљ, тешкоће и искушења који његов живот испуњавају напорима и бригама, према Божјем плану неопходни су за његово уздизање из пропасти и изопачења које је донео грех. Свет, огрезао у греху, није испуњен само жалошћу и бедом. И сама нам природа упућује поруке наде и утехе. На чкаљу може се наћи цвећа а трње је прекривено ружама.

„Бог је љубав” - записано је на сваком пупољку који се расцветава, на свакој влати проклијале траве. Дивне птице, које испуњавају простор звуцима својих веселих песама, цветови нежних боја, који у свом савршенству чине ваздух мирисним, величанствено шумско дрвеће, богато разлистано и зелено - све то сведочи о нежном, очинском старању нашег Бога и о Његовој жељи да своју децу учини срећном.

Божја реч открива Његов карактер. Он је сам објавио своју неограничену љубав и милосрђе. Кад се Мојсије молио: „Покажи ми славу своју!”, Господ је одговорио: „Учинићу да прође све добро моје испред тебе!” (2.Мојсијева 33,18.19) Ово је Његова слава, Бог је прошао испред Мојсија и објавио: „Господ, Господ, Бог милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином, који чува милост хиљадама, прашта безакоња и неправде и грехе.” (2.Мојсијева 34,6.7) Он је „спор на гнев и обилан милосрђем”, „јер му је мила милост”. (Јона 4,2; Михеј 7,18)

Бог је повезао наша срца са Собом небројеним знацима и на небу и на Земљи. Он се трудио да нам открије Себе преко чуда природе, преко најдубљих и најнежнијих земаљских веза које људско срце може да упозна. Али све нам то само непотпуно открива Његову љубав. Иако смо добили све те доказе, непријатељ добра тако је заслепио ум људи да су гледали на Бога са страхом, замишљајући Га као окрутног и неумољивог. Сотона је навео људе да замишљају Бога као биће чија је основна особина крута правда - као окрутног судију, неумољивог и строгог повериоца. Он је представљао Створитеља као биће које сумњичавим оком посматра људе не би ли пронашао њихове заблуде и погрешке и походио их својим судовима. Да би уклонио ову тамну сенку, откривајући свету бескрајну Божју љубав, Исус је дошао да живи међу људима.

Божји Син дошао је са Неба да објави Оца. „Бога нико није видео никад: јединородни Син, који је у наручју Очевог, Он га јави.” (Јован 1,18) „Нити Оца ко зна до Син, и ако коме Син хоће казати.” (Матеј 11,27) Кад је један од ученика захтевао: „Покажи нам Оца!”, Исус је одговорио: „Толико сам време с вама и ниси ме познао, Филипе? Који виде мене, виде Оца; па како ти говориш: покази нам Оца?” (Јован 14,8.9)

Описујући своју мисију на Земљи, Исус је рекао: „Господ ме помаза да јавим јеванђеље сиромасима; посла ме да исцелим скрушене у срцу; да проповедим заробљенима да ће се отпустити, и слепима да ће прогледати; да отпустим сужње”. (Лука 4,18) То је Он чинио. Он „прође чинећи добро и исцељујући све које ђаво беше надвладао”. (Дела 10,38) Било је читавих села у којима се узвик бола није чуо ни из једне куће, јер је Он прошао кроз њих и исцелио све болеснике. Његово дело било је доказ Његовог божанског помазања. Йубав, милосрђе и самилост откривали су се у сваком чину Његовог живота; Његово срце било је пуно нежног саучешћа према синовима људским. Он је узео човекову природу да би могао да схвати човекове потребе. Најсиромашнији и најпониженији нису се бојали да Му приступе. Чак су и мала деца осећала Његову привлачност. Она су волела да се пењу на

Његова колена и гледају Његово мисаоно лице, доброћудно и пуно љубави.

Исус се није устезао да каже истину, али је то увек чинио са љубављу. У свом опхођењу са људима био је врло тактичан, показујући им промишљену и љубазну пажњу. Никад није био груб, никад није непотребно изговорио неку оштру реч, никад није нанео бол осетљивој души. Није осуђивао људске слабости. Говорио је истину, али увек са љубављу. Жигосао је лицемерство, неверство и безакоње; али су се сузе осећале у Његовом гласу док је изговарао своје оштре прекоре. Плакао је над Јерусалимом, вољеним градом, који је одбио да прими Њега, пут, истину и живот. Одбацили су Њега, Спаситеља, а Он им је прилазио са нежношћу пуном сажалења. Живот му је био испуњен самоодрицањем и брижљивим старањем о другима. Сваки човек био је драгоцен у Његовим очима. Иако је увек чувао своје божанско достојанство, сагињао се са најнежнијом пажњом над сваким припадником Божје породице. У сваком човеку гледао је посрнулу душу због чијег спасења је дошао.

Такав карактер Христос је открио у свом животу. Био је то Божји карактер. Из Очевог срца у ствари потекле су реке божанског сажалења, које су се показале у Христу, и излиле се на синове људске. Исус, нежни, милостиви Спаситељ, био је стварно Бог који се „јави у телу”. (1.Тимотију 3,16)

Да би нас спасао, Исус је и живео, и трпео и умро. Постао је „човек бола”, да бисмо ми могли да узмемо учешћа у вечној радости. Бог је дозволио свом љубљеном Сину, пуном милости и истине, да из свете неописиве славе дође у свет упрљан и изопачен грехом, замрачен сенком смрти и проклетства. Дозволио му је да остави наручје Његове љубави, да се одрекне обожавања анђела и претрпи срамоту, поруге, понижења, мржњу и смрт. „Али он би рањен за наше преступе, избијен за наша безакоња; кар беше на њему нашега мира ради, и раном његовом ми се исцелисмо. (Исаија 53,5) Гледајте Га у пустињи, у Гетсиманији, на крсту! Неокаљани Божји Син узео је на себе терет греха. Он који је био једно са Богом, осетио је у својој души страшну раздвојеност између Бога и човека, изазвану грехом. То је учинило да се са Његових усана отме очајни крик: „Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио” (Матеј 27,46) Терет греха, свест о његовој страховитој величини, о одвајању од Бога - све то сломило је срце Божјег Сина.

Али та велика жртва није принесена да би се у Очевом срцу пробудила љубав према човеку, или жеља да га спасе. Не, не! „Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега јединороднога дао!” (Јован 3,16) Отац нас воли, али не због те велике жртве помирења, већ се Он побринуо за жртву помирења зато што нас воли. Христос је посредник преко кога је Он излио своју бескрајну љубав на грешни свет. „Јер Бог беше у Христу, и свет помири са собом.” (2.Коринћанима 5,19) Бог је трпео са својим Сином. Самртна борба у Гетсиманији, смрт на Голготи - била је цена коју је срце Бескрајне љубави платило за наше откупљење.

Исус је рекао: „зато ме Отац љуби, јер ја душу своју полажем да је опет узем.” (Јован 10,17) То значи: „Мој Отац толико вас је љубио да је чак и мене још више заволео зато што сам дао свој живот да вас спасем. Постао сам мио свом Оцу постајући ваш Земеник и Јамац, полагајући свој живот, преузимајући ваше дугове, ваше преступе; јер мојом жртвом Бог може да буде праведан, а да ипак оправда оног који верује у Исуса!”

Нико осим Божјег Сина не би могао да нас откупи; јер је Оца могао да објави само Онај који је био у Његовом наручју. Само је Онај могао да објави Божју љубав који је

уознао њене дубине и висине. Само бескрајна жртва коју је Христос принео за грешног човека могла је да објави Очевоу љубав према изгубљеном човечанству.

„Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега јединороднога дао.“ Он Га није дао да само живи међу људима, да носи њихове грехе и умре као жртва за њих. Он Га је поклатио грешном роду. Христос је морао да се поистовети са интересима и потребама човечанства. Он, који је био једно с Богом, везао се са синовима људским везама које се никада не смеју прекинути. Исус „не стиди се назвати их браћом“ (Јеврејима 2,11)

Он је наша Жртва, наш Заступник, наш Брат, који и пред Очевим престолом носи наше обличје и који ће током бескрајне вечности остати сједињен са родом који је откупио - и бити Син човечији. А све то учињено је да би човек могао да се подигне из пропасти и понижења изазваних грехом, да би могао да показује Божју љубав и учествује у радости коју доноси светост. Цена плаћена за наше откупљење, бескрајна жртва коју је принео наш небески Отац дајући свог Сина да умре за нас, све то требало би да нас надахне узвишеним мислима о ономе што бисмо могли да постанемо у Христу. Гледајући висину, дубину и ширину Очеве љубави према роду који умире, надахнути апостол Јован био је испуњен обожавањем и страхопоштовањем; и не налазећи прикладне речи да изрази величину и нежност те љубави, позвао је свет да је посматра: „Видите какву нам је љубав дао Отац, да се деца Божја назовемо!“ (1.Јованова 3,1) Какву вредност то даје човеку! Преступ је синове људске начинио сотониним поданицима. Вером у Христову жртву помирицу Адамови синови могу да постану Божји синови. Узимајући људску природу Христос је уздигао човечанство. Грешни људи добили су прилику, да повезани са Христом, заиста могу да постану достојни имена „синови Божји“. Таква љубав је неупоредива. Деца небеског Цара!

Драгоценог ли обећања! Теме за најдубље размишљање! Ненадмашне ли љубави Божје према свету који Га није љубио! Ова мисао има моћ да украти душу и наведе ум на покорност Божјој вољи. Што више проучавамо божански карактер у светлости крста, то јасније откривамо милост, нежност и опроштење, повезане са непристрасношћу и правдом; то нам јаснији постају небројени докази неограничене љубави и нежног милосрђа који надмашују чежњиву љубав мајке према залуталом чеду.

2. ГРЕШНИКУ ЈЕ ПОТРЕБАН ХРИСТОС

Човеку су приликом стварања биле дароване племените способности и добро уравнотежен ум. Био је савршен као биће, и у савршеном складу са Богом. Његове мисли биле су чисте, његови циљеви свети. Али непослушност је изопачила његове способности и уместо љубави појавила се себичност. Преступ је тако ослабио његову природу да се својом силом више није могао одупрети сили зла. Постао је сотонин роб и остао би то заувек да се сам Бог није умешао. Кушач је намеравао да спречи план са којим је Бог створио човека и да Земљу испуни тугом и очајањем. Хтео је да сва та зла представи као последицу Божјег чина стварања човека.

У свом безгрешном стању човек је одржавао радосну везу са Оним у коме је „све благо

премудрости и разума сакривено". (Колошанима 2,3) Али после почињеног греха светост му више није причињавала радост и он је покушао да се сакрије од Божјег присуства. Непрепорођено срце и сада се налази у таквом стању. Оно није у складу са Богом, нити налази радост у заједници са Њим. Грешник не би могао да буде срећан у Божјем присуству; њему би друштво светих бића било неугодно. Кад би му и било дозвољено да уђе у Небо, оно му не би пружило никакве радости. Дух несебичне љубави који тамо влада - свако срце сједињено са срцем Бескрајне љубави - не би нашао одјека у његовој души. Његове мисли, његови интереси, његове побуде, све би било супротно ономе што покреће безгрешне небеске становнике. Он би био нескладна нота у мелодији Неба. Небо би за њега било место мучења; он би чезнуо да се сакрије од Оног који је светлост и средиште радости Неба. Бог није самовољно одлучио да зле искључи са Неба: они се сами искључују својом неподобношћу за небеску заједницу. Божја слава била би за њих огањ који спаљује. Они би радосно поздравили уништење, само да се сакрију од лица Оног којије умро да их откупи.

Нама је немогуће да се сами избавимо из понора греха у који смо пали. Наша срца су зла и ми их не можемо променити. „Ко ће чисто извадити из нечиста? Нико!" „Јер телесно мудровање непријатељство је Богу, јер се не покорава закону Божјем нити може!" (0 Јову 14,4; Римљанима 8,7) Образовање, култура, служење вољом, људски напори, све то има своју област деловања, али је ту беспомоћно. Можда се тиме може постићи формална правилност у понашању, али се не може променити срце; не могу се очистити извори живота. Постоји сила која делује изнутра, нови живот одозго, да би човек могао да се промени, остави грех и постане свет. Та сила је Христос. Само Његова милост може да покрене замрле способности душе и привуче их Богу, светости.

Спаситељ је рекао: „Ако се ко наново не роди", ако не прими ново срце, нове жеље, намере и побуде које воде у нови живот, „не може видети царства Божјега". (Јован 3,3) Мисао да је довољно развијати само оно добро које у човеку по природи постоји - судбоносна је заблуда. „А телесни човек не разуме што је од Духа Божјега; јер му се чини лудост и не може да разуме јер треба духовно да се разгледа." „Не чуди се што ти рекох: ваља вам се наново родити." (1 .Коринћанима 2,14; Јован 3,7) О Христу је написано: „У њој беше живот, и живот видело људима" - „јер нема другога имена под небом данога људима којим бисмо се ми могли спасти". (Јован 1,4; Дела 4,12) Није довољно осетити Божју благост, видети добронамерност и очинску нежност Његовог карактера. Није довољно препознати мудрост и праведност Његовог закона, разумети да је утемељен на вечном начелу љубави. Апостол Павле је све то видео кад је ускликнуо: „Хвалим закон да је добар!" „Тако је дакле закон свет и заповест света и праведна и добра!" Али додаје, испуњен горчином своје душевне муке и очајањем: „А ја сам телесан, продан под грех!" (Римљанима 7,16.12.14) Он је чезнуо за чистотом, праведношћу, коју није могао да постигне својом силом и зато узвикује: „Ја несрећни човек! Ко ће ме избавити од тела смрти ове?" (Римљанима 7,24) Тај исти крик отимао се из уморних срца у свим земљама и у сва времена. Али свима може се дати само један једини одговор: „Гле, Јагње Божје које узео је на се грехе света!" (Јован 1,29)

Божји Дух покушавао је ову истину да прикаже симболично на више начина и објасни је људима који чезну да се ослободе терета кривице. Кад је бежао из свог очинског дома, пошто је згрешио преваривши Исава, Јакова је тиштало осећање кривице. Усамљеног и прогоњеног од свега што му је живот чинило вредним, њега су више од свега мучили мисао и страх да га је његов грех одвојио од Бога, да га је Небо одбацило. Обузет жалошћу,

легао је на голу земљу да се одмори, окружен самотним бреговима и звезданим небом изнад себе. Док је спавао, чудна је светлост продрла у његов сан; и гле, са пољане на којој је лежао нејасни обриси бескрајних лестава као да су се уздизали све до самих врата Неба, пуних анђела који се пењу и силазе, док из славних висина одјекује божански глас објављујући вест утехе и наде. Тако је Јаков упознао Оног који ће задовољити потребе и чежње његове душе - Спаситеља. Испуњен радошћу и захвалношћу, гледао је показани пут којим он, грешник, може да обнови заједницу са Богом. Загонетне лестве из његовог сна представљале су Исуса, јединог посредника између Бога и човека.

Био је то исти симбол на који се Христос позвао у разговору са Натанилом, кад је рекао: „Видећете небо отворено и анђеле Божје где се пењу и силазе к Сину човечијему.” (Јован 1,51) Одметнувши се, човек се одвојио од Бога; Земља је била одсечена од Неба. Преко провалије која их је раздвајала није се могло успоставити заједништво. Али преко Христа Земља је поново повезана са Небом. Својим заслугама Христос је премостио провалију коју је направио грех, тако да анђеоски помоћници могу да одржавају везу са људима. Христос је повезао грешног човека, слабог и беспомоћног, са Извором бескрајне силе.

Али узалуд сви људски снови о напретку, узалуд сви напори да се човечанство уздигне, ако се занемарује једини Извор наде и помоћи грешном роду. „Сваки добри дар и сваки поклон савршени” (Јаков 1,17) долази од Бога. Без њега нема правог савршенства карактера. А једини пут Богу је Христос! Он каже: „Ја сам пут и истина и живот; нико неће доћи к Оцу до кроза ме!” (Јован 14,6)

Божје срце чезне за својом децом на Земљи љубављу која је јача од смрти. Дајући свог Сина, Он нам је у том једном дару даровао цело Небо. Спаситељев живот и смрт и посредовање, служба анђела, молитве Духа, и изнад свега, деловање Оца преко свих, стално учествовање небеских бића - све то стављено је у службу човековог откупљења.

О, размишљајмо о чудесној жртви која је принесена за нас! Покушајмо да проценимо труд и енергију коју Небо улаже да би поново задобило изгубљене и вратило их у очев дом! Снажнији подстицаји и моћнија средства никад се не би могли покренути; непојмљива награда ономе који чини добро, радости Неба, друштво анђела, заједница и љубав Бога и Његовог Сина, усавршавање и развијање свих наших способности у току вечних времена - зар то нису довољно снажни подстицаји и охрабрења који нас могу покренути да своја срца предамо у драговољну службу свом Створитељу и Откупитељу?

А с друге стране, Божја реч износи нам осуду коју је Бог изрекао против греха, неизбежну казну, пропадање нашег карактера и коначно уништење, као опомену да не служимо сотони.

Зар нећемо ценити Божју милост? Шта би Он још могао да учини? Успоставимо правилан однос са Оним који нас је љубио чудесном љубављу. Послужимо се средствима која нам је ставио на располагање да бисмо могли да се преобразимо у Његово обличје, поново успоставимо заједницу са анђелима који нам служе и обновимо склад и везу са Оцем и са Сином.

3. ПОКАЈАЊЕ

Како човек може да буде прав пред Богом? Како грешник може да постане праведан? Само Христос може да нас доведе у склад са светошћу; али како доћи Христу? Многи постављају оно исто питање које је поставило мноштво на Дан Духова, кад је, осведочено у своју грешност, узвикнуло: „Шта ћемо чинити?” Прва реч у Петровом одговору била је: „Покајте се!” (Дела 2,38.) Другом приликом, убрзо после тога, рекао је: „Покајте се, дакле, и обратите се да се очистите од греха својих!” (Дела 3,19)

У покајање због греха укључено је и одвајање од њега. Ми нећемо одбацити грех ако не увидимо његову изопаченост; све док се наше срце не одрекне греха, у нашем животу неће бити никакве стварне промене.

Многи не успевају да спознају праву природу покајања. Они жале што су грешили и наоко се чак мењају, али само зато што се боје да ће због својих злих дела морати да трпе. То није покајање у библијском смислу. Они се жале на патње уместо на грех. Такав је био и Исавов бол кад је схватио да је заувек изгубио првенаштво. Валам, престрављен од анђела који је стајао на његовом путу са исуканим мачем, признао је своју кривицу да не изгуби живот; али ту није било истинског кајања због греха, није било промене намера, није се појавила одвратност према злу. Јуда Искариотски узвикнуо је пошто је издао свог Господа: „Ја сагреших што издадох крв праву!” (Матеј 27,4)

Признање се отело његовој грешној души под неподношљивим притиском савести о кривици и у страшном очекивању осуде. Последице које су му претиле испуњавале су га ужасом, али у његовој души није било дубоке жалости која слама срце, није жалио што је издао неокаљаног Божјег Сина и што се одрекао Свеца Израилјевог. Док је подносио Божје казне, фараон је признавао свој грех да би избегао даље кажњавање, али је настављао да пркоси Небу чим би зла била заустављена. Сви ови јадиковали су због последица греха, али их није обузимала жалост због самог греха.

Кад се срце покори утицају Божјег Духа, савест се буди, и грешник распознаје понешто од дубине и светости Божјег Светог Закона, који је темељ Његове владавине и на Небу и на Земљи. „Видело истинито које обасјава свакога човека који долази на свет” (Јован 1,9) расветљава тајне одаје душе, и сакривена дела таме излазе на видело. Осведочење обузима ум и срце. Грешник постаје свестан Божје праведности и осећа ужас да се под теретом своје кривице и порочности појави пред Оним који испитује срца. Он види Божју љубав, лепоту светости, радост чистоте; чезне да буде очишћен и достојан везе са Небом.

Давидова молитва после пада показује како изгледа права жалост због греха. Његово покајање било је искрено и дубоко. У молитви није улагао напор да умањи своју кривицу; није изражавао жељу да избегне казну која му је претила. Давид је увидео величину свог преступа; схватио је да је укаљао своју душу; гнушао се свога греха. Није се молио само за опроштење већ за очишћење срца. Чезнуо је за радошћу светости - за обнављањем склада и заједнице са Богом. Овако је проговорио:

“Благо човеку, којему је опроштена кривица,
којему је грех покривен.

Благо човеку којему Господ
не прима греха
и у чијем срцу нема лукавства»

Псалам 32,1.2.

Смилуј се на ме Боже,
по милости својој,
очисти безакоње моје. ...
Покропи ме исопом, и очистићу се;
умиј ме, и бићу бељи од снега. ...
Учини ми Боже чисто срце,
и дух прав понови у мени.
Немој ме одвргнути од лица својега,
И Светог Духа својега немој узети од мене.
Врати ми радост спасења својега,
и дух владалачки нека ме поткрепи. ...
Избави ме од крви, Боже, Боже,
Спаситељу мој,
и језик ће мој гласити
правду Твоју.»

Псалам 51,1-14.

Покајање као што је ово надмашује нашу моћ, ми не можемо да га постигнемо, већ га добијамо једино од Христа, који се уздигао у висине и дао даре људима.

Управо овде многи греше и зато не добијају помоћ коју Христос жели да им да. Они мисле да не могу да приступе Христу ако се прво не покају и да их покајање припрема за опроштење греха. Истина је да покајање претходи опроштењу греха; јер само сломљено и скрушено срце осећа потребу за Спаситељем. Али, мора ли грешник да чека на покајање да би тек онда могао да дође Исусу? Сме ли покајање да се подиже као препрека између грешника и Спаситеља?

Библија не учи да грешник мора да се покаје пре него што послуша Христов позив: „Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити!“ (Матеј 11,28) Сила која долази од Христа води правом покајању. Петар је ово објаснио Јеврејима кад је рекао: «Овога Бог десницом својом узвиси за Поглавара и Спаса, да да Израиљу покајање и

опроштење греха.” (Дела 5,31) Ми се не можемо покајати без Христовог Духа који буди нашу савест као што ни опроштење не можемо добити без Христа.

Христос је извор сваке добре побуде. Он једини може у срце да усади непријатељство према греху. Свака жеља за истином и чистотом, свако осведочење у нашу сопствену грешност, доказ је да Његов Дух делује на наша срца.

Исус је рекао: „И кад ја будем подигнут од земље, све ћу привући к себи.” (Јован 12,32) Христос мора да се открије грешнику као Спаситељ који умире за грехе света; и док гледамо Божје Јагње на крсту на Голготи, тајна откупљења почиње да се открива нашем уму и Божја доброта почиње да нас води на покајање. Умирући за грешнике, Христос је показао непојмљиву љубав; и док грешник посматра ту љубав, она омекшава његово срце, утиче на ум и чини га кротким.

Истина је да се неки пут људи постиде својих грешних путева и одбацују неке своје зле навике и пре него што постану свесни да су привучени Христу. Али кад год људи покушавају да се поправе са искреном желом да чине добро, покреће их Христова сила. На њих делује утицај којег нису ни свесни, савест се буди, и у животу долази до видљиве промене. И кад их Христос привуче да гледају Његов крст, да посматрају Оног којег су њихови греси приковали, тада се заповести уписују у њихову савест. Открива им се сва злоћа њиховог живота, грех који се дубоко укоренио у њихову душу. Почињу да разумевају понешто од Христове праведности и узвикују: „Шта је онда грех кад је била потребна таква жртва за откупљење његових робова? Зар је стварно била потребна сва та љубав, све то трпљење, све то понижење, да ми не погинемо већ да имамо живот вечни?”

Грешник може да се одупре тој љубави, може да одбије могућност да буде привучен Христу; али ако се не буде опирао, Исус ће га привући; познавање плана спасења довешће га до подножја крста, пуног покајања због грехова који су проузроковали патње драгог Божјег Сина.

Исти божански ум који делује у природи обраћа се и срцима људи, будећи у њима неизрециву чежњу за оним што немају. Оно што је на свету не може да задовољи њихову чежњу. Божји Дух преклиње их да теже за оним што једино може дати мир и одмор - за Христовом милошћу и радосћу светости. Служећи се и видљивим и невидљивим утицајима, наш Спаситељ стално ради да ум људи обрати од грешних уживања, која не сите, ка неизмерним благословима које могу да добију у Њему. Сви који узалудно покушавају да пију из разваљених студенаца овог света примају божанско обавештење: „И ко је жедан нека дође, и ко хоће, нека узме воду живота забадава!” (Откривење 22,17)

Ти који у срцу чезнеш за нечим бољим од оног што овај свет може да ти пружи, препознај ту чежњу као Божју поруку твојој души! Моли Га да ти дарује покајање, да ти открије Христа у свој Његовој неизмерној љубави, у свој Његовој савршеној чистоти! У Спаситељевом животу начела Божјег закона - љубав према Богу и према ближњему - добила су савршени израз. Добročинство, несебична љубав - сачињавали су Његов живот. И тек кад посматрамо Њега, кад светлост са нашег Спаситеља и нас обасја, тада видимо грешност својих срца.

Ми можемо ласкати себи, као што је то чинио Никодим, да нам је живот поштен, морални лик беспрекоран, и мислити да не морамо да понизимо своја срца пред Богом као обични грешници; али кад нас обасја Христова светлост, видећемо да смо нечисти, схватићемо да су наше побуде себичне, да је непријатељство према Богу укаљало свако

наше дело. Тада ћемо схватити да је наша правда као прљава хаљина, да нас једино Христова крв може очистити од прљавштине греха и обновити наше срце према Његовом обличју.

Кад само један зрак Божје славе, једна варница Христове чистоте продре у душу, она са болном јасноћом открива сваку ружну мрљу и огољава ругобу и порочност људског карактера. Она чини видљивим непосвећене жеље, неверност срца и нечистоту усана. Грешнику се његови вероломни покушаји да Божји закон прогласи неважећим показују у правој светлости, и његов дух дирнут је и потиштен под продорним утицајем Божјег Духа. Он се гнуша самог себе гледајући чисти, неукаљани Христов карактер.

Кад је пророк Данило угледао славу која је обавијала небеског весника који му је био послан, прожело га је осећање слабости и несавршености. Описујући деловање тог предивног призора, каже: „И не оста снаге у мени, и лепота ми се нагрди, и не имах снаге!” (Данило 10,8) Човек, овако дирнут, омрзнуће своју себичност, гнушаће се свог самољубља, и тежиће под утицајем Христове праведности за чистотом срца, која је у складу са Божјим законом и Христовим карактером.

Павле каже да је „по правди законској” - ако се узме у обзир само формално испуњавање прописа - „био без мане” (Филипљанима 3,6); али кад је упознао духовни карактер Закона, схватио је да је грешник. Према слову Закона, онако како га људи примењују у животу, Павле се уздржавао од греха; али кад је упознао дубину светих правила Закона, и видео себе онако како га Бог гледа, понизно се поклатио и признао своју кривицу. Рекао је:

„А ја живљах некад без закона; а кад дође заповест, онда грех оживе, а ја умрех.” (Римљанима 7,9.10) Кад је схватио духовну природу Закона, грех се појавио у свој својој одвратности, и његове охолости нестало је.

Бог не сматра све грехе једнако великим; постоје степени кривице по Његовој оцени, исто као и по човековој оцени; али ма како безначајан овај или онај зао чин може да изгледа у људским очима, ни један једини грех није мали пред Богом. Људски судови су пристрасни, несавршени, али Бог све оцењује онако како стварно јесте. Пијаницу презиру и кажу да га његов грех искључује из Неба; док охолост, себичност и завист често пролазе без укора. Међутим, ти греси нарочито су мрски Богу зато што се супроте доброти Његовог карактера, атмосфери несебичне љубави која влада у безгрешном свемиру. Онај који падне у неки тешки грех може да осети своју срамоту и беду и потребу за Христовом милошћу; али охолост не осећа никакве потребе и тако се срце затвара пред Христом и бескрајним благословима које Он доноси.

Јадни цариник који се молио: „Боже, милостив буди мени грешноме!” (Лука 18,13), сматрао је себе врло поквареним човеком, а и други су га гледали истим очима; али он је осетио своју потребу, и са својим теретом кривице и срамоте дошао пред Бога, тражећи Његову милост. Он је отворио своје срце милостивом утицају Божјег Духа да Га ослободи силе греха. Фарисејева хвалисава, самодопадљива молитва показивала је да је његово срце затворено за утицај Светог Духа. Удаљивши се од Бога, није ни осећао своју поквареност насупрот савршенству божанске светости. Није осећао никакву потребу, и ништа није ни примио.

Кад увидите своју грешност, не чекајте да се поправите. Колико има оних који мисле да нису довољно добри да дођу Христу! Очекујете ли да ћете се поправити својим

сопственим напорима? „Може ли Етиопљанин променити кожу своју или рис шаре своје? Можете ли ви чинити добро научивши се чинити зло?” (Јеремија 13,23) Нама може да помогне само Бог. Ми не треба да чекамо на чвршће осведочење, на боље прилике, на светији карактер. Ми сами ништа не можемо учинити. Морамо да дођемо Христу управо онакви какви јесмо.

Али нека се нико не вара мислећи да ће Бог у својој великој љубави и милосрђу ипак спасти чак и оне који су одбацили Његову милост. Неизмерна тежина греха може да се процени једино у светлости крста. Кад људи тврде да је сигурно Бог исувише добар да би одбацио грешника, усмерите им поглед на Голготу! Управо зато што није постојао други начин да се човек спасе, зато што без ове жртве људски род није могао утећи од срамотне силе греха и поново успоставити заједницу са светим бићима, зато што му је било немогуће да поново узме учешћа у духовном животу - управо зато Христос је преузео на себе кривицу непослушних и трпео уместо грешника. Љубав и патња и смрт Божјег Сина - све то сведочи о страховитој величини греха и објављује да нема ослобођења од његове моћи, ни наде у бољи живот, осим у поковавању себе Христу.

Непокајани се понекад изговарају говорећи о онима који мисле да су хришћани: „И ја сам исто толико добар колико и они. Они у понашању не показују ништа више самоодрицања, трезвености или будности од мене. И њима су драга уживања и попустљивост према греху као и мени!” И тако се они служе манама других као изговором за своје сопствено занемаривање дужности. Али греси и мане других никог не оправдавају, јер нам Господ као узор није дао грешне људе. Неокаљани Божји Син нам је пример и требало би да управо они који се туже на неправичан живот такозваних хришћана живе бољим животом и пруже племенитији пример. Ако су њихова схватања о томе шта хришћанин мора да чини тако узвишена, није ли онда њихов грех већи? Они знају шта је право а ипак то не чине.

Чувајте се оклевања! Не одгађајте одлуку да одбаците своје грехе и да Исусовом помоћи очистите своје срце! Хиљаде и хиљаде управо су овде погрешиле и остале изгубљене за вечност. Не желим да трошим много речи расправљајући о краткоћи и несигурности живота; али се страховита опасност - опасност која се довољно не схвата - крије у оклевању да се покоримо преклињућем гласу Божјег Светог Духа и тако останемо у греху; јер оклевање управо то значи. Греху, ма како га незнатним држали, можемо попуштати само ризикујући да будемо изгубљени за вечност. Оно што не савладамо, савладаће нас и изазвати нашу пропаст.

Адам и Ева убедили су себе да тако незнатан чин као што је узимање забрањеног плода не може имати тако страховите последице као што је Бог објавио. Али тај незнатни чин био је преступ Божјег непроменљивог и светог Закона, који је одвојио човека од Бога и отворио уставе смрти и неисказаној патњи да преплаве наш свет. Из века у век са наше Земље уздизали су се стални крици бола и сва створења заједнички су уздисала и болно патила од последица човекове непослушности. И само небо осећало је утицај његове побуне против Бога. Голгота стоји као споменик дивне жртве којом је морао да се окаже преступ божанског Закона. Не сматрајмо грех нечим незнатним!

Сваки преступ, свако занемаривање или одбацивање Христове милости, оставља на нама своје последице; оно отврдњава срце, слаби вољу, отупљује ум и не само што нас чини мање спремним већ и мање способним да послушамо нежне позиве Божјег Светог Духа. Многи умирују пробуђену савест мишљу да могу да се врате са свог злог пута кад год

то зажеле, да могу да се играју са позивима милости а ипак остану трајно осетљиви према њиховом утицају. Они мисле, иако су пркосили Духу милости, иако су свој утицај ставили у сотонину службу, да ће ипак моћи да промене смер свог живота у часу страшне кризе. Али то није тако лако остварити. Искуства и васпитање у току целог живота тако су темељно обликовали карактер да тада само ретки пожелеле да буду слични Исусу.

Чак и само једна мана у карактеру, само једна грешна жеља, ако се упорно гаји, на крају ће поништити сав утицај Јеванђеља. Свако попуштање греху појачава одбојност душе према Богу. Човек који је упоран у свом неверству, који је тупо равнодушан грема божанској истини, само жање оно што је сам посејао. У целој Библији нема страшније опомене против играња са злом од речи мудрог човека да ће се грешник „у ужа греха својих заплести”. (Приче 5,22)

Христос је спреман да нас ослободи греха, али нас на то не приморава; и ако је сталним преступањем наша воља потпуно потчињена злу и ми не желимо да се ослободимо, ако не желимо да прихватимо Његову милост, шта би Он још могао да учини? Ми смо сами себе упропастили својим намерним одбацивањем Његове љубави. „Ево сад је време најбоље, ево сад је дан спасења!” „Данас ако глас његов чујете, не будите дрвенстих срца!” (2.Коринћанима 6,2; Јеврејима 3,7.8)

„Човек гледа што је на очима, а Господ гледа на срце” (1.Самуилова 16,7) - људско срце, испуњено противречним осећањима радости и туге, немирно, јогунасто срце, у коме има толико прљавштине и преваре. Он зна његове побуде, његове праве намере и циљеве. Пођите Њему са својом укаљаном душом, онаквом каква је! Као псалмиста отворите све њене закутке свевидећем оку и узвикните: „Окушај ме, Боже, и познај срце моје, испитај ме, и познај помисли моје. И види јесам ли на злу путу, и води ме на пут вечни!” (Псалам 139,23. 24) Многи прихватају само интелектуалну религију, само форму побожности која не тражи чишћење срца. Нека ваша молитва буде: „Учини ми, Боже, чисто срце, и дух прав понови у мени!” (Псалам 51,10) Будите поштени према себи! Будите исто тако озбиљни, исто тако истрајни као да је ваш пролазни живот у питању! То је питање које се мора решити између Бога и вас, и то за вечност. Ако немате ничег другог осим лажне наде, срљате у сигурну пропаст.

Проучавајте Божју реч са молитвом. Та Реч износи вам у Божјем закону и у Христовом животу велика начела светости, без којих „нико неће видети Господа”. (Јеврејима 12,14) Она осведочава у грех; она јасно открива пут спасења. Послушајте је као Божји глас који се обраћа вама.

Кад будете увидели сву страхоту греха, кад будете упознали своје право стање, немојте се предавати очајању! Христос је дошао да спасе управо грешнике. Не морамо ми измирити Бога са собом, већ - о чудесне ли љубави! - сам Бог у Христу „свет помири са собом”. (2.Коринћанима 5,19) Он својом нежном љубављу позива себи своју залуталу децу. Ниједан земаљски родитељ не би могао да буде толико стрпљив према манама и погрешкама своје деце као што је то Бог према онима који желе спасење. Ниједне људске усне никад се нису нежније обраћале одлуталом као Његове. Сва Његова обећања, све Његове опомене, само су уздаси неизрециве љубави.

Кад вас сотона буде уверавао да сте велики грешник, погледајте према свом откупитељу и говорите о Његовим заслугама. Гледање у Његову светлост ће вам помоћи. Признајте свој грех, али реците непријатељу да „Христос Исус дође на свет да спасе

грешнике” (1. Тимотију 1,15) и да и ви можете бити спасени Његовом ненадмашном љубављу. Исус је Симону поставио питање о двојци дужника. Један је дуговао свом господару мали износ, а други врло велики; али он је опростио обојци. Христос је упитао Симона који ће дужник више волети свога господара. Симон је одговорио: „Мислим онај коме највише поклони!” (Лука 7,43) Ми смо били велики грешници, али Христос је умро да би нама могло бити опроштено. Било је довољно да свом оцу у нашу корист изнесе заслуге своје жртве. Они којима је највише опростио љубиће Га највише и стајаће најближе Његовом престолу да Га славе због Његове велике љубави и неизмерне жртве. Управо кад најпотпуније схватимо Божју љубав, најбоље увиђамо и злоћудност греха. Кад видимо дужину лестава које су нам спуштене, кад бар делимично спознамо величину жртве коју је Христос учинио ради нас, тада ће нежност и скрушеност омекшати и наше срце.

Молимо вас... да не примите узалуд

благодат Божију.

Јер он говори:

у време најбоље послушах те,

и у дан спасења помогох ти.

Ево садје време најбоље,

ево садје дан спасења!

(2. Коринћанима. 6,1.2)

4. ПРИЗНАЊЕ

„Ко крије преступе своје, неће бити срећан; а ко признаје и оставља, добиће милост.”
(Приче 28,13)

Услови за добијање Божје милости једноставни су, праведни и разумни. Господ не захтева од нас да се излажемо мукама да бисмо добили опроштење греха. Не морамо да одлазимо на дуга и заморна ходочашћа, или обављамо мучна испаштања да бисмо себе препоручили небеском Богу или окајали своје преступе, него онај који признаје и оставља свој грех добија милост.

Апостол каже: „Исповедајте, дакле, један другоме грехе, и молите се Богу један за другога, да оздрављате.” (Јаков 5,16) Признајте своје грехе Богу, који вам једини може опростити, а своје погрешке један другоме. Ако сте увредили свог пријатеља или суседа, треба да признате своју кривицу, а његова дужност је да вам од срца опрости. Затим треба да потражите опроштење и од Бога јер је брат којег сте повредили Божје власништво, па сте рањавајући њега згрешили и његовом Створитељу и Откупитељу. Тај случај износи се

пред јединог правог Посредника, нашег великог Свештеника, који је „у свачему искушан као и ми, осим греха”, који „саосећа с нашим слабостима” (Јеврејима 4,15) и може нас очистити од сваког трага безакоња.

Они који се нису понизили пред Богом признањем своје кривице, нису испунили ни први услов да буду примљени. Ако се нисмо истински и неопозиво покајали, ако у дубокој понизности и скрушености срца нисмо признали своје грехе, грозећи се свог безакоња, ми никад нисмо стварно тражили опроштење греха; а ако никад нисмо тражили мир са Богом, нисмо га никада ни добили. Једини разлог што нисмо примили опроштење прошлих греха јесте наша неспремност да понизимо своје срце и испунимо услове Речи истине. О томе су нам дата изричита упутства. Признање греха, било јавних или тајних, мора се изнети из срца и јасно исказати. Оно не сме бити изнуђено од грешника. Оно се не сме дати олако и непромишљено, нити се сме на силу тражити од оних који нису свесни одвратне природе греха. Признање, потекло из дубине душе, наћи ће свој пут до Бога пуног бескрајне самилости. Псалмиста каже: „Господ је близу онх који су скрушена срца и помаже онома који су смерна духа.” (Псалам 34,18)

Право признање увек је изричито и односи се на одређене грехе. Они су понекад такве природе да се могу признати само Богу; или су то зла дела која се морају признати онима који су због њих претрпели штету; или то могу бити јавни греси који се морају јавно признати. Сва признања морају бити јасна и потпуна, морамо признати управо оне грехе за које смо криви.

У Самуилове дане Израиљци су одлутали од Бога. Трпели су последице греха зато што су изгубили своју веру у Бога, своју способност да виде Његову силу и мудрост у управљању народом, као и поверење у Његову способност да брани и одбрани своје дело. Одбацили су великог Владара свемира и зажелели да имају исти облик владавине као и околни народи. Пре него што су стекли мир, дали су ово одређено признање:

„Додасмо к свим гресима својим зло иштући себи цара!” (1. Самуилова 12,19) Морали су да признају управо онај грех за који су били криви. Њихова незахвалност тиштала их је и одвајала од Бога.

Бог не може да прими признање без искреног покајања и промене. Морају се видети одлучне промене у животу; све што вређа Бога мора бити одбачено. То ће бити последица истинске жалости због греха. Дело које ми сами морамо да обавимо јасно нам је откривено:

„Умијте се, очистите се, уклоните злоћу дела својих испред очију мојих, престаните зло чинити. Учите се добро чинити, тражите правду, исправљајте потлаченога, дајите правицу сироти, браните удовицу.” (Исаија 1,16.17) „И (ако) врати безбожник залог, и врати што је отео, и стане ходити по уредбама животним не чинећи безакоња, доиста ће бити жив, неће умрети.” (Језекиљ 33,15) Говорећи о плоду покајања Павле каже: „Јер, гле, ово само што се по Богу ожалостисте, колико учини старање међу вама? Каково правдање, какву неповољност, какав страх, какву жељу, какву ревност, какву освету? У свему показасте се да сте чисти у делу.” (2. Коринћанима 7,11)

Кад грех умртви моралну осетљивост, онај који чини зло не увиђа недостатке свог карактера и не разуме страхоту зла које је починио; и ако се не покори осведочавајућој сили Светог Духа, остаће делимично слеп према свом греху. Његова признања нису ни искрена ни озбиљна. Сваком признању своје кривице он додаје оправдање као изговор за

своје понашање, говорећи да никад не би учинио оно за шта је окривљен да га одређене околности нису на то покренуле.

Пошто су јели од забрањенога плода, Адама и Еву испунило је осећање стида и ужаса. Најпре су размишљали само о томе како да оправдају свој грех и избегну смртну казну које су се ужасавали. Кад их је Господ испитивао о њиховом греху, Адам је одговорио, пребацујући кривицу делимично на Бога а делимично на своју другарицу: „Жена коју си удружио са мном, она ми даде с дрвета, те једох!” Жена је пренела кривицу на змију, говорећи: „Змија ме превари, те једох!” (1.Мојсијева 3,12.13) Зашто си створио змију? Зашто си дозволио да уђе у Едем? Ова питања била су укључена у њен изговор због почињеног греха, чинећи Бога одговорним за њихов пад. Дух самооправдања потиче од оца лажи и јављао се у свим синовима и кћерима Адамовим. Оваква признања нису надахнута божанским Духом и Бог их не може прихватити. Право покајање наводи човека да сам понесе своју кривицу и да је призна без варања или лицемерства. Као јадни цариник, који се није усуђивао ни очи подигнути према небу, он ће узвикнути: „Боже, буди милостив мени грешноме!” Они који стварно признају своју кривицу биће оправдани, јер ће се Исус својом крвљу заложити за покајника.

Примери правог покајања и понизности, записани у Божјој речи, откривају нам спремност на признање без изговора за грех или покушаја самооправдања. Павле није покушавао да се оправда; он слика свој грех најтамнијим бојама, не трудећи се да умањи своју кривицу. Он каже: „Многе од светих ја затварах у тамнице, примивши власт од главара свештеничких; и кад их убијаху, пристајам на суд. И по свим зборницама мучећи их често, нагоњам да хуле на Исуса; и одвише мрзећи на њих гоњам их чак и до туђих градова.” (Дела 26,10.11) Није оклевао да изјави како “Христос Исус дође на свет да спасе грешнике, од којих сам први ја”. (1.Тимотију 1,15)

Понизно и сломљено срце, укроћено истинским покајањем, увидеће, иако непотпуно, колика је Божја љубав и цена Голготе; и као што син признаје љубљеном оцу, тако ће и прави покајник изнети све своје грехе пред Бога. Стоји написано: „Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде!” (1. Јованова 1,9)

5. ПОСВЕЋЕЊЕ

Бог је обећао: „И тражићете ме, и наћи ћете ме, кад ме потражите свим срцем својим.” (Јеремија 29,13)

Цело срце морамо предати Богу, другачије се никад не бисмо могли променити и поново постати слични Њему. По својој природи ми смо далеко од Бога. Свети Дух описује наше стање овим речима: „И вас који бежасте мртви за преступљења и грехе своје”, „Сва је глава болесна и све срце изнемогло”, „Од пете до главе нема ништа здрава”. Ми смо се заплели у сотонину мрежу, који нас је "уловио живе за своју вољу". (Ефесцима 2,1; Исаија 1,5.6; 2.Тимотију 2,26) Бог жели да нас исцели, да нас ослободи. Али, како то захтева потпуну промену, обнављање целе наше природе, ми се морамо у целости предати Њему.

Борба против самог себе највећа је борба која се икад водила. Одрицање од самог себе, поковавање свега Божјој вољи, не може да се оствари без борбе; али човек се мора покорити Богу пре него што се може препородити и постати свет.

Божја владавина није утемељена, као што би то сотона хтео да прикаже, на слепом поковавању, на неразумном ограничавању. Она се позива на разум и савест. „Тада дођите, вели Господ, па ћемо се судити!" (Исаија 1,18) - то је Створитељев позив бићима која је створио. Бог не утиче присилно на вољу својих створења. Он не може да прихвати изразе поштовања који нису покренути драговољно и свесно. Изнуђена покорност спречила би сваки прави развој ума или карактера; направила би од човека обични аутомат. То није Створитељева намера. Он жели да човек, врхунско дело Његове стваралачке силе, достигне највиши степен развоја. Он поставља пред нас висину благослова до које жели да нас уздигне својом милошћу. Он нас позива да му се предамо како би могао да изврши своју вољу у нама. Нама је препуштено да одлучимо хоћемо ли бити ослобођени из ропства греху, да уживамо узвишену слободу синова Божјих.

Дајући себе Богу, ми безусловно морамо да одбацимо све оно што би нас могло одвојити од Њега. Зато Спаситељ и каже: „Тако, дакле, сваки од вас који се не одрече свега што има не може бити мој ученик." (Лука 14,33) Морамо се одрећи свега што би наше срце могло одвратити од Бога. Мамон је идол многих. Љубав према новцу, жеља за богатством, златни је ланац који их веже уз сотону. Други обожавају углед и световну част. Живот испуњен себичном доколицом и неоптерећен одговорностима идол је трећих. Али ови ропски окови морају да се раскину. Не можемо половично припадати Господу, а половично свету. Ми нисмо Божја деца ако то нисмо у целости.

Има оних који тврде да служе Богу иако желе да сами, у својој сили, држе Божји закон, изграде праведан карактер и обезбеде спасење. Њихова срца нису покренута дубоким разумевањем Христове љубави, већ обавезе хришћанског живота испуњавају као услове које им је Бог поставио да би могли да задобију Небо. Таква религија без икакве је вредности. Кад Христос буде боравио у срцу, душа ће бити тако испуњена Његовом љубављу, тако радосна у заједници са Њим да ће прионути уз Њега; и гледајући Њега, заборавиће себе. Љубав према Христу биће извор деловања. Они који осећају силу Божје љубави не питају како би са што мање труда могли да се задовоље Божји захтеви; они не траже најнижа мерила, него им је циљ да буду у савршеном складу са вољом свог Искупитеља. Са искреном чежњом они жртвују све и показују занимање које је у складу са вредношћу циља за којим теже. Признавање Христа без такве дубоке љубави празно је причање, суви формализам, тежак јарам.

Мислите ли да је све предати Христу сувише велика жртва? Упитајте сами себе: „Шта је Христос дао за мене?" Божји Син дао је све - живот, љубав и трпљење - да би нас откупио. Можемо ли ми, иако недостојни тако велике љубави, Њему ускратити своје срце? Целог свог живота, сваког тренутка, ми смо учествовали у благословима Његове милости, и управо то разлог је што не можемо у целини да спознамо дубину незнања и беде из које нас је избавио. Можемо ли гледати Њега, који је прободен због наших греха, и опет желети да поступамо пркосећи свој Његовој љубави и жртви? Гледајући бескрајно понижење Господа славе, хоћемо ли приговарати што можемо ући у живот само уз борбу и понизност?

Многа охола срца питају: „Зашто се морам покајати и понизити пре него што могу бити сигуран да ме је Бог прихватио?" Скрећем вашу пажњу на Христа. Он је заиста био

безгрешан, и не само то, био је Кнез Неба; али, ради човека, ради човечанства, „постаде грехом“. „... и би метнут међу злочинце, и сам носи грехе многих, и за злочинце се моли.“ (Исаија 53,12)

А чега се ми одричемо кад све дамо? - Грехом упрљаног срца, које Исус треба да очисти, опере својом крвљу и спасе својом ненадмашном љубављу! И опет људи мисле да је тешко свега се одрећи! Стид ме да слушам кад се о томе говори, стид ме да о томе пишем.

Бог не захтева да се одрекнемо ичег што бисмо за своје добро могли да задржимо. У свему што чини Он има пред очима добро своје деце. Кад би бар сви они који нису изабрали Христа могли да схвате да им Он нуди нешто неизмерно боље од оног што сами желе! Човек чини највећу штету и неправду себи самом кад мисли или ради насупрот Божјој вољи. Нема праве радости на путу који је забранио Онај који зна шта је најбоље и који жели добро својим створењима. Пут престапа је пут беде и пропасти.

У заблуди смо ако мислимо да Бог радо гледа патње своје деце. Целом небу стало је до човекове среће. Наш небески отац ниједном свом створењу не ускраћује радост. Божански прописи захтевају од нас да не попуштамо оним жељама које би изазвале патње и разочарење, које би нам затвориле врата среће и Неба. Откупитељ света прихвата људе онакве какви јесу, са свим њиховим недостацима, манама и слабостима и Он ће их не само очистити од греха и откупити својом крвљу него ће задовољити најдубље чежње свих оних који приме Његов јарам, носе Његово бреме. Његова намера је да свој мир и одмор дарује свима који долазе к Њему по хлеб живота. Он захтева од нас да испуњавамо само оне дужности које ће наше кораке одвести до врхунаца блаженства, до којих непослушни никад неће допрети. Прави, радосни живот душе јесте да се у њу усели Христос, нада славе.

Многи питају: „Како могу себе предати Богу?“ Ви желите да се предате Њему, али вам недостаје моралне снаге, робујете сумњи и спутани сте навикама свог грешног живљења. Ваша обећања и ваше одлуке сличне су кулама од песка. Нисте кадри да управљате својим мислима, својим побудама, својим осећањима. Свест да сте прекршили своја обећања и изневерили своје речи слаби ваше поверење у сопствено поштење и наводи вас на помисао да вас Бог не може примити; али не морате да очајавате. Вама је неопходно да разумете шта је права моћ воље. То је владајућа сила у човековој природи, способност одлучивања или бирања. Све зависи од правилне употребе воље. Бог је човеку дао власт да бира, и на њему је да се послужи њоме. Ви не можете да промените своје срце, ви не можете сами од себе да посветите Богу осећања свог срца; али можете одлучити, изабрати да Му служите! Можете Му предати своју вољу; тада ће Он деловати у вама да хоћете и учините оно што је Њему угодно. Тако ће цела ваша природа бити стављена под управу Христовог Духа; Он ће бити средиште свих ваших осећања, ваше мисли биће у складу са Њим.

Тежње за добротом и светошћу саме по себи су добре; али ако се зауставите само на њима, неће вам бити од никакве користи. Многи ће бити изгубљени иако желе и чезну да буду хришћани. Они нису успели да своју вољу покоре Богу. Зато сада и не одлучују да буду хришћани.

Ако се будете правилно служили својом вољом, може настати потпуна промена у вашем животу. Ако своју вољу покорите Христу, удружићете се са силом која је изнад свих

поглаварстава и власти. Имаћете силу одозго да останете постојани и тако ћете сталним покораванем Богу бити оспособљени да живите новим животом, вере.

6. ВЕРА И ПРИМАЊЕ

Кад Свети Дух пробуди вашу савест, разумећете нешто од страхоте греха, његове силе, његове кривице и јада и почећете да га се гнушате. Схватићете да вас је грех одвојио од Бога, да сте у власти силе зла. Што се више будете борили да се ослободите, то ћете више увиђати своју беспомоћност. Ваше побуде су грешне, ваше срце нечисто. Разумећете да вам је живот био пун себичности и греха. Чезнућете за опроштењем, за очишћењем, за ослобођењем. Склад са Богом, сличност Њему - шта бисте могли учинити да то постигнете?

Вама је потребан мир - небеско опроштење и мир и љубав у срцу. То се не може купити новцем постићи разумом, до тога се не може доћи мудрошћу; не можете се надати да ћете то икада осигурати својим сопственим напором. Али Бог вам то нуди као дар, „без новаца и без плате”. (Исаија 55,1) Све то је ваше ако само пружите руку и узмете. Господ каже: „... ако греси ваши буду као скерлет, постаће бели као снег, ако буду црвени као црвац, постаће као вуна.” (Исаија 1,18) „И даћу вам ново срце, и нов ћу дух метнути у вас.” (Језекиљ 36,26)

Ви сте признали своје грехе и у срцу одлучили да их одбаците. Донели сте одлуку да се предате Богу. Пођите сада к Њему, молите Га да опере ваше грехе и да вам да ново срце! Верујте тада да Он то чини зато што је тако обећао! То је учење које је Исус проповедао док је био на Земљи: ми морамо веровати да стварно примамо дар који нам је Бог обећао и тада је он наш. Исус је лечио људе од њихових болести кад су имали веру у Његову моћ; помагао им је у оном што су могли да виде, да би их подстакао да Му верују и у ономе што нису могли да виде - водио их је да поверују у Његову моћ праштања греха. То је Он отворено изјавио приликом излечења узетог „Али да знате да власт има Син човечји на Земљи опраштати грехе (тада рече узетоме): Устани, узми свој одар и иди дома.” (Матеј 9,6) Јеванђелиста Јован каже исто тако говорећи о Христовим чудима: „А ова се написаше да верујете да Исус јест Христос Син Божји и да верујући имате живот у име његово.” (Јован 20,31)

Из једноставних библијских извештаја о томе како је Исус лечио болесне можемо да научимо нешто о томе како треба веровати у Њега да бисмо добили опроштење греха. Размотримо извештај о узетом у Витезди. Јадни паћеник био је сасвим беспомоћан; није се служио својим удовима око тридесет осам година. Ипак му је Исус наредио: „Устани, узми одар свој и ходи!” (Јован 5,8) Болесник је могао да каже: „Господе, ако ме исцелиш, послушаћу Твоје речи!” Али, не; он је веровао Христовим речима, веровао је да је већ излечен, и одмах је покушао да хода; желео је да хода и ходао је! Учинио је по Христовој речи, и Бог му је дао снагу. Био је излечен!

И ви сте као грешници у сличном положају. Ви не можете да окајете своје грехе из прошлости, не можете променити своје срце, не можете себе учинити светим. Али Бог

обећава да ће све то учинити за вас преко Христа. Ви морате да верујете у то обећање! Морате да признате своје грехе и предате себе Богу. Морате хтети да Му служите! И чим то учините, Бог ће испунити реч коју вам је дао. Ако верујете у обећање - верујете да су вам греси опроштени и да сте чисти - Бог чини тако; ви сте излечени, исто онако како је Христос узетоме дао силу да хода кад је човек поверовао да је излечен. То је тако чим у то верујете!

Не чекајте да осетите како сте излечени, већ реците:

„Верујем, то је тако, не зато што ја то осећам, већ зато што је Бог то обећао!”

Исус каже: „Све што иштете у својој молитви, верујте да ћете примити; и биће вам!” (Марко 11,24) Уз ово обећање повезан је и услов - да се молимо у складу са Божјом вољом. Међутим, управо је Божја воља да нас очисти од греха, да нас учини својом децом, и да нас оспособи да живимо светим животом. Тако се ми можемо молити за те благослове, веровати да их примамо и захваљивати Богу што смо их примили. Наша предност је да идемо Исусу и да се чистимо, да стојимо пред Законом без мане и недостатака. „Никаква, дакле, сад нема осуђења онима који су у Христу Исусу и не ходе по телу него по Духу.” (Римљанима 8,1)

Нисте зато своји; купљени сте скупо. „Знајући да се пропадљивим сребром или златом не искуписте... него скупценом крвљу Христа, као безазлена и пречиста Јагњета.” (1.Петрова 1,18.19) Овим једноставним чином веровања Богу, Свети Дух је зачео нови живот у вашем срцу. Ви сте се као дете родили у Божјој породици и Он вас љуби као што љуби свог Сина.

Сад кад сте се предали Исусу, не повлачите се, не одлазите од Њега, већ из дана у дан говорите: „Ја сам Христов; ја сам се предао Њему!” Молите Га да вам дарује свога Духа и да вас подржава својом милошћу. И као што сте, дајући себе Богу и верујући у Њега, постали Његово дете, тако морате и да живите у Њему. Апостол каже: „Како дакле примисте Христа Исуса Господа, онако живите у њему!” (Колошанима 2.6)

Неки, чини се, мисле да морају бити стављени на пробу, да морају доказати Господу да су се променили пре него што могу да траже Његов благослов. Али Божји благослов они могу да траже већ сада. Њима је потребна Његова милост, Христов Дух, да им помогне у њиховим слабостима, или се неће моћи одупрети злу. Исусу је драго да Му дођемо управо такви какви смо, грешни, беспомоћни, зависни. Можемо доћи са свим својим слабостима, својим лудостима, својом грешношћу и покајнички пасти пред Његове ноге!

Њему је на славу да нас подигне у наручје своје љубави, да завије наше ране, да нас очисти од сваке нечистоте.

И управо се овде хиљаде варају: не верују да им Исус опрашта лично, појединачно. Они се не ослањају на Божју реч. Предност свих који испуњавају услове јесте сазнање да се опрштење без ограничења односи на сваки њихов грех. Одбаците сумњу да се Божја обећања односе и на вас! Она су упућена сваком преступнику који се каје. Христос даје силу и милост и анђели у служби преносе их свакој души која верује. Нико није тако грешан да не би у Христу, који је умро за њега, могао наћи снагу, чистоту и праведност. Он чека да му скине одећу укаљану и оскврњену грехом и да га одене у белу одећу праведности; Он га позива да живи, а не да умре.

Бог не поступа према нама онако као што смртни људи поступају један према

другоме. Његове мисли јесу мисли милосрђа, љубави и најнежнијег саосећања. Он каже: „Нека безбожник остави свој пут и неправедник мисли своје; и нека се врати ка Господу, и смиловаће се на њ, и к Богу нашему, јер прашта много.” „Расућу као облак преступе твоје, и грехе твоје као маглу.” (Исаија 55,7; 44,22)

„Јер ми није мила смрт онога који мре, говори Господ Господ; обратите се дакле и будите живи.” (Језекиљ 18,32) Сотона је спреман да скрене ваш поглед са Божјих блажених обећања. Он жели да одузме души сваку искру наде и сваки зрак светлости; али ви му не смете дозволити да то чини. Не слушајте кушача, већ реците: „Исус је умро да бих ја могао да живим. Он ме љуби и не жели да пропаднем. Имам небеског Оца који саосећа са мном; иако сам злоупотребио Његову љубав, иако сам расуо благослове којима ме обасуо, устаћу и стићи свом Оцу и рећи: “Сагреших Небу и теби, и већ нисам достојан назвати се син твој: прими ме као једнога од својих најамника.” Прича нам каже како ће одлутали бити примљен: „А кад је још далеко био, угледа га отац његов, и сажали му се, и потрчавши загри га и целива га.” (Лука 15,18-20)

Међутим, чак и ова прича, иако тако нежна и дирљива, не успева да искаже бескрајно саосећање небеског Оца. Господ објављује преко свог пророка: „Љубим те љубављу вечном, зато ти једнако чиним милост.” (Јеремија 31,3) Док је грешник још далеко од Очеве куће и расипа своје имање у страној земљи, Очево срце чезне за њим; и свака пробуђена чежња душе да се врати Богу није ништа друго до нежни позив Божјег Духа, који преклиње, усрдно моли, наговара одлуталог да се врати очевом срцу пуном љубави.

Знајући за овако драгоцену библијску обећања, можете ли још сумњати? Зар можете веровати да би Господ немилосрдно одбацио једног грешника који чезне да Му се врати, да одбаци своје грехе и покајнички падне пред Његове ноге? Одбаците такве мисли! Ништа не може нашкодити вашој души више од таквих схватања о вашем небеском Оцу. Он мрзи грех, али љуби грешника, и дао је себе у Христовој личности да сви који желе могу бити спасени и уживати вечно блаженство у царству славе. Које би се снажније или нежније речи могле пронаћи од оних које је Он изабрао да покаже своју љубав према нама? Он изјављује: „Може ли жена заборавити пород свој да се не смилује на чедо утробе своје? А да би га и заборавила, ја не ћу заборавити тебе.” (Исаија 49,15)

Подигните поглед, ви који сумњате и дрхтите; јер Исус живи да би посредовао за нас. Захвалите Богу што је даровао свог драгог Сина и молите се да Његова смрт за вас не буде узалудна. Дух вас позива данас. Дођите целим својим срцем Исусу и тражите Његов благослов!

Док читате обећања, имајте на уму да су она израз неизрециве љубави и милосрђа. Велико срце бескрајне Љубави осећа према грешнику безгранично сажалење. „Имамо избављење крвљу његовом, и опроштење греха.” (Ефесцима 1,7) Да, верујте само да је Бог ваш помоћник. Он жели да обнови у човеку свој морални лик. Кад Му се будете приближили са признањем и покајањем, Он ће се приближити вама са милошћу и опроштењем.

Знајући да се пропадљивим
сребром или златом не испустисте
из сујетнога свог живљења,

које сте видели од отаца;
него скупоценом крвљу Христа,
као безазлена и пречиста јагњета.

(1. Петрова 1,18.19)

7. ПРАВИ ХРИСТОВИ СЛЕДБЕНИЦИ

„Ако је ко у Христу, нова је твар: старо прође, гле, све ново постаде.” (2. Коринћанима 5,17)

Неко можда неће моћи да наведе тачно време и место свог обраћења, или све околности које су до њега довеле; али то још не доказује да није обраћен. Христос је рекао Никодиму: „Дух дише где хоће, и глас његов чујеш, а не знаш откуда долази и куда иде: тако је сваки човек који је рођен од Духа.” (Јован 3,8) Као невидљиви ветар, чије се деловање јасно види и осећа, и Божји Дух ради на људском срцу. Та обновитељска сила, коју ниједно људско око не може да види, зачиње нови живот у човеку; ствара ново биће по Божјем обличју. Иако је дело Духа нечујно и неприметно, последице су видљиве. Ако је срце обновљено радом Божјег Духа, живот ће то посведочити. Иако ми сами ништа не можемо учинити да променимо своје срце, или да себе доведемо у склад са Богом, иако не смемо да се ослонимо на себе или на своја добра дела, наш живот показаће да ли Божја милост станује у нама. Видеће се промена у карактеру, обичајима, стремљењима. Видеће се јасна и одлучујућа разлика између оног што су били и оног што су сада. Карактер се не открива случајним добрим или лошим делима, већ склоностима које се показују уобичајеним поступцима.

Истина је да се људи могу наоко беспрекорно понашати и без Христове обновитељске силе. Жеља за утицајем у друштву и за поштовањем других може покренути неког да живи уредним животом. Самопоштовање нас може навести да се наоко чувамо зла. И себично срце може да чини великодушна дела. На који начин, онда, можемо утврдити на чијој смо страни?

Коме припада наше срце? Коме су посвећене наше мисли? О коме волимо да разговарамо? Коме поклањамо своја најтоплија осећања и своје најбоље снаге? Ако смо Христови, онда су и наше мисли са Њим, најслађе нам је да размишљамо о Њему. Све што имамо и што јесмо Њему је посвећено. Ми чезнемо да носимо Његов лик, да дишемо Његовим духом, да испуњавамо Његову вољу, да у свему угодимо Њему.

Они који постају нова створења у Христу Исусу доносиће и родове Духа, „љубав, радост, мир, трпљење, доброту, милост, веру, кротост, уздржање” (Галатима 5,22.23). Они се више неће поводити за некадашњим страстима, већ ће вером Сина Божјега ићи

Његовим стопама, одсјајивати Његов карактер, чистећи се као и Он што је чист. Оно што су некад мрзели, сада воле; а оно што су некада волели, сада мрзе. Охоли и наметљиви постају кротки и понизни. Ташти и дрски постају озбиљни и чедни. Пијанице постају трезвени а раскалашни чисти. Напуштају се разметљиви обичаји и мода света. Хришћани неће чезнути за спољним украшавањем, већ за лепотом „...у тајноме човеку срца, у једнакости кроткога и тихога духа" (1.Петрова 33.4).

Нема никаквог доказа да је покајање искрено ако не доведе до потпуне промене. Ако грешник обнови завет, врати оно што је отео, призна своје грехе, и почне да љуби Бога и своје ближње, може бити сигуран да је прешао из смрти у живот.

Када као заблудела, грешна бића дођемо Христу и добијемо опроштење и милост, љубав се рађа у нашем срцу. Сваки нам је терет лак, јер је лак јарам који Христос нуди. Дужност постаје уживање, а жртва задовољство. Пут који нам се раније чинио мрачан сада је обасјан зрацима Сунца правде.

Љупкост Христовог карактера видеће се и код Његових следбеника. Њему је чинило задовољство да испуњава Божју вољу. Љубав према Богу, ревновање за Његову славу, то је сила која је управљала животом нашег Спаситеља. Љубав је улепшавала и оплемењивала све Његове поступке. Љубав је од Бога. У непосвећеном срцу она се не може зачети, не може настати. Она се налази једино у срцу у коме Исус влада. „Ми имамо љубав к њему, јер Он најпре показа љубав к нама!" (1.Јованова 4,19) У срцу које је обновљено божанском милошћу, љубав је начело понашања. Она мења карактер, управља побудама, влада страстима, сузбија непријатељство, оплемењава осећања. Ова љубав, ако се гаји у срцу, улепшава живот и шири свуда око себе племенит утицај.

Постоје две заблуде којих Божја деца - нарочито она која су тек почела да се ослањају на Његову милост - нарочито морају да се чувају. Прва, о којој је већ било говора, јесте гледање на своја дела, ослањање на оно што дела могу да учине да нас доведу у склад са Богом. Онај који покушава да постане свет својим делима, држањем Закона, покушава немогуће. Све што би човек могао да учини без Христа укаљано је себичношћу и грехом. Само нас Христова милост путем вере може учинити светим.

Друга, ништа мање опасна крајност јесте заблуда да веровање у Христа ослобађа човека од држања Закона; и да, пошто само вером добијамо Христову милост, наша дела немају никаквог утицаја на наше спасење.

Међутим, обратимо овде пажњу на чињеницу да послушност није само неко формално покорвање већ служење из љубави. Божји закон израз је Његове праве природе; он је утеловљење великог начела љубави и према томе темељ Његове владавине и на Небу и на Земљи. Ако су наша срца обновљена по Божјем обличју, ако је божанска љубав усађена у нашу душу, неће ли се онда и Божји закон остваривати у нашем животу? Ако је начело љубави усађено у срце, ако је човек обновљен по обличју Онога који га је створио, онда је испуњено и новозаветно обећање: „Даћу законе своје у срца њихова, и у мислима њиховим написаћу их!" (Јеврејима 10,16) А ако је Закон уписан у срце, зар он неће обликовати живот? Послушност - служење и оданост из љубави - прави је знак да смо Његови ученици. Тако и Писмо каже: "Јер је ово љубав Божја да заповести његове држимо." „Који говори: познајем га, а заповести његових не држи, лажа је, и у њему истине нема." (1. Јованова 5,3; 2,4) Уместо да нас ослободи послушности, управо нас вера, и само вера, чини учесницима у Христовој милости, што нас оспособљава да будемо послушни.

Ми не заслужујемо спасење својом послушношћу; јер спасење је бесплатни Божји дар, који се прима вером. Међутим послушност је плод вере. „И знате да се Он јави да грехе наше узме; и греха у њему нема. Који год у њему стоји не греши; који год греши не виде га нити га позна!" (1.Јованова 3,5.6) Ево правога доказа! Ако будемо у Христу, ако љубав Божја буде у нама, наша осећања, наше мисли, наше намере, наши поступци, биће у складу са Божјом вољом која је изражена у прописима Његовог светог Закона. „Дечице! Нико да вас не вара: који правду твори праведник је, као што је Он праведан!" (1.Јованова 3,7) Праведност је описана мерилем Божјег светог закона, који је објављен у десет правила датих на Синају.

Она такозвана вера у Христа која тврди да ослобађа човека обавезе да буде послушан Богу, није вера, већ дрскост. „Јер сте благодаћу спасени кроз веру." Међутим, "вера ако нема дела, мртва је по себи" (Ефесцима 2,8; Јаков 2,17). Исус је рекао о себи пре него што је дошао на Земљу: „Хоћу чинити вољу Твоју, Боже мој, и закон је Твој мени у срцу!" (Псалам 40,8) Непосредно пре свог поновног одласка на Небо, објавио је: „Ја одржах заповести Оца својега и остајем у љубави његовој." (Јован 15,10) Писмо каже: „И по том разумемо да га познасмо, ако заповести његове држимо. ... Који говори да у њему стоји, и тај треба тако да ходи као што је Он ходио." (1.Јованова 2,3.6) „Јер и Христос пострада за нас, и нама остави углед да идемо његовим трагом." (1.Петрова 2,21)

Услов за вечни живот сада је управо онакав кака и је увек био - управо онакав какав је био у рају пре пада наших прародитеља - савршена послушност Божјем закону, савршена праведност. Кад би се вечни живот могао добити под било којим другим условом осим овог, била би доведена у опасност срећа целог свемира. Створила би се могућност да грех, са целом својом свитом несреће и беде, постане бесмртан.

Пре пада Адам је могао послушношћу Божјем закону да обликује праведан карактер. Али он то није остварио, па је због његовог греха и наша природа постала грешна, и ми нисмо у стању да себе учинимо праведним. Зато што смо грешни, несвети, ми не можемо бити савршено послушни светом Закону. Ми немамо неку своју правду којом бисмо могли задовољити захтеве Божјег закона. Међутим Христос нам је омогућио решење проблема. Он је живео на Земљи суочен са истим невољама и искушењима са којим се и ми суочавамо. Живео је заиста безгрешним животом. Умро је за нас и сада се нуди да узме наше грехе а нама да своју праведност. Ако се будете Њему предали и прихватили Га као свог Спаситеља, бићете, без обзира на сву грешност свог пређашњег живота, Њега ради проглашени праведним. Христов карактер стаће на место вашег карактера и ви ћете бити прихваћени пред Богом као да никад нисте ни грешили.

И више од тога, Христос мења срце. Он вером борави у вашем срцу. Вером и сталним покоравањем своје воље Христу треба да одржавате ову везу са Њим; и докле год то будете чинили, Он ће деловати у вама да желите и чините оно што Му је угодно. И тако можете рећи: „А што сад живим у телу, живим вером Сина Гожјега, којему омилех, и предаде себе за мене." (Галатима 2,20) Тако је Исус и рекао својим ученицима: „Јер ви нећете говорити, него Дух Оца нашега говориће из вас!" (Матеј 10,20) И тада, када Христос ради у вама, ви ћете показати исти дух и чинити иста дела - дела правичности, послушности.

Према томе немамо у себи ничег чиме бисмо могли да се хвалимо. Немамо никаквог разлога да уздигемо себе. Једини темељ наше наде јесте Христова праведност која нам је дата, и оно што Његов Дух чини у нама и преко нас.

Кад говоримо о вери, морамо имати на уму једну разлику. Постоји, наиме, једна врста веровања која се потпуно разликује од вере. Постојање Бога и Његове силе, истина Његове речи, све су то чињенице које ни сотона ни његова војска не могу озбиљно да порекну. Библија каже да и „ђаволи верују и дршћу“, али то није вера. Тамо где није само веровање у Божју реч, већ и покоравање воље Њему, где се срце подредило Њему, осећања усмерила према Њему, тамо је вера - вера која кроз љубав ради и чисти душу. Том вером у срцу се обнавља Божје обличје. А срце, које се у свом препорођеном стању није покоравало Божјем закону, а није ни могло, сада ужива у његовим светим прописима, узвикујући заједно са псалмистом: "Како љубим закон Твој! Сав дан мислим о њему!" (Псалам 119,97) И праведност закона испунила се у нама „који не ходимо по телу, него по Духу" (Римљанима 8,1).

Има и оних који су упознали Христову љубав која прашта, и који заиста желе да буду Божја деца, али су свесни несавршенства свог карактера, грешности свог живота, па зато сумњају да је Свети Дух стварно обновио њихово срце. Таквима бих рекла: Не повлачите се обузети очајањем! Ми ћемо сечесто морати бацати пред Исусове ноге и плакати због својих недостатака и погрешака, али се не смео обесхрабрити! Чак и ако нас је непријатељ надвладао, Бог нас не одбацује, не заборавља и не напушта! Не! Христос се налази с десне стране Богу, који се и сам заузима за нас. Љубљени Јован каже: „Ово вам пишем да не грешите; и ако ко сагреши, имамо заступника код Оца, Исуса Христа праведника!" (1.Јованова 2,1) Немојте заборавити Христове речи: „Јер сам Отац има љубав к вама!" (Јован 16,27) Он чезне да вас врати к себи, да види како се Његова чистота и светост показују у вама. И ако само желите да се покорите Њему, Он који је отпочео добро дело у вама, наставиће га све до дана Исуса Христа. Молите се усрдније, верујете потпуније! Кад будемо посумњали у своју силу, ослонимо се на силу свог Откупитеља и тада ћемо прославити Оног који је здравље нашег бића. Што се се више приближавате Исусу, то ћете грешнији изгледати у својим очима; поглед ће вам бити јаснији па ћете видети оштру и одређену разлику између свог несавршенства и Његове савршене правде. То ће бити доказ да су сотонине опсене изгубиле своју моћ и да оживљавајући утицај Божјег Духа делује у вама.

Никаква дубоко укорењена љубав према Исусу не може да борави у срцу које још није схватило своју грешност. Човек који је који је преображен Христовом милошћу дивиће се Његовом божанском карактеру; али ако не видимо своју моралну изопаченост, то је непогрешив доказ да нисмо сагледали Христову лепоту и Његово савршенство.

Што мање будемо ценили себе, то ћемо више ценити бескрајну чистоту и лепоту свог Спаситеља. Поглед на нашу грешност покреће нас Ономе који нам може опростити; и кад човек, схвативши своју беспомоћност, посегне за Христом, Он ће се открити у сили. Што нас више свест о сопственој немоћи буде гонила ка Њему и Божјој речи, то ћемо имати узвишеније погледе о Његом карактеру и потпуније откривати Његов лик.

8. РАСТЕЊЕ У ХРИСТУ

Промена срца којом постајемо Божја деца у Библији се назива рођењем. На другом месту упоређена је са исклијавањем доброг семена које је посејао домаћин. Према истој слици, они који су се управо обратили Христу треба да „као новорођена деца“ „узrastу“ до висине раста људи и жена у Исусу Христу (1. Петрова 2,2; Ефесцима 4,15). Или, слично добром семену које је посејано у пољу, треба да узrastу и донесу род. Исаија каже да они треба „да се прозову храстови правде, сад Господњи за славу његову“ (Исаија 61,3). И тако су из живота природе преузете слике које нам помажу да боље разумемо тајанствене истине духовног живота.

Сва људска мудрост и знање не могу да удахну живот ни најмањем предмету у природи. Само животом који је сам Бог удахнуо могу да живе и биљке и животиње. Исто тако само животом од Бога зачиње се духовни живот у човековом срцу. Ако човек није рођен „одозго“* (Јован 3,3), не може добити удела у животу који је Христос својим доласком желео да нам да.

Као што је са животом, тако је и са растењем. Бог је онај који чини да се пупољак расцвета и цвет донесе род. Његовом силом семе се развија и „најпре донесе траву, потом клас, па онда испуни пшеницу у класу“ (Марко 4,28). Пророк Осија каже о Израилу да ће „процветати као љиљан“. „Рађаће као жито и цветаће као винова лоза.“ (Осија 14,6.7) Исус нам заповеда: „Погледајте љиљане како расту!“ (Лука 12,27) Биљке и цвеће не расту својим старањем, својом бригом, својим напором, већ примањем оног што је Бог припремио да им служи за живот. Дете не може никаквом својом бригом или силом додати нешто свом расту. Тако ни ви не можете својом бригом или силом обезбедити своје духовно растење. Биљка, дете, расту примајући из своје околине оно што им служи за живот - ваздух, Сунчеву светлост и храну. Оно што су ти дарови природе животињи и биљки, то је Христос онима који се уздају у Њега. Он је њихово „видело вечно“, „сунце и штит“ (Исаија 60,19; Псалам 84,11). Он ће бити као „роса Израилу“. „Сићи ће као дажд на покошену ливаду.“ (Осија 14,5; Псалам 72,6) Он је жива вода, „хлеб Божји... који силази с неба и даје живот свету“ (Јован 6,33).

Ненадмашним даром свога Сина Бог је цео свет окружио атмосфером милости исто тако стварном као што је и ваздух који кружи око Земљине кугле. Сви који одлуче да удишу ту животодавну атмосферу живеће и узрости до висине раста људи и жена у Исусу Христу.

Као што се цвет окреће према Сунцу, да би блистави зраци могли да му помогну у усавршавању лепоте и симетрије, тако се и ми морамо окренути Сунцу правде да би небеска светлост могла да нас обасја и развије наш карактер по Христовом узору.

Исус је говорио то исто речима: „Будите у мени и ја ћу у вама. Као што лоза не моће рода родити сама од себе ако не буде на чокоту, тако и ви ако у мени не будете.... јер без мене не можете чинити ништа!“ (Јован 15,4.5) Да бисте могли да живите светим животом, зависите од Христа као што лоза зависи од чокота-родитеља да би расла и доносила род. Одвојени од Њега, ви немате живота. Немате силе да се одупрете искушењу или растете у милости и светости. Пребивајући у Њему, можете да напредујете. Црпећи живот од Њега, нећете се сушити нити остати без рода. Бићете слични дрвету које је „засађено крај потока“.

Многи држе да један део посла морају да обаве сами. Они су се поуздали у Христа да

добију опроштење греха, али се сада својим напорима труде да живе праведно. Међутим сваки такав напор је узалудан. Исус каже: „Јер без мене не можете чинити ништа!“ Наше растење у милости, наша радост, наша корисност - све то зависи од нашег јединства са Христом. Само заједница с Њиме из дана у дан, из часа у час - само наставање у Њему - чини да растемо у милости. Он није само „зачетник“ већ и „свршитељ“ наше вере! То је Христос - први и последњи и увек. Он мора да буде са нама не само на почетку и на крају нашег пута већ и на сваком кораку кроз живот. Давид каже: „Свагда видим пред собом Господа: Он ми је с десне стране да не посрнем!“ (Псалам 16,8)

Да ли питате: „Како треба да живим у Христу?“ - На исти начин на који сте Га примили у почетку. „Како, дакле, примисте Христа Исуса, Господа, онако живите у њему!“ „А праведник живеће од вере!“ (Колошанима 2,6; Јеврејима 10,38) Ви сте себе предали Богу, да будете потпуно Његови, да Му служите и да Га слушате, и прихватили сте Христа као свог Спаситеља. Ви нисте могли сами окајати своје грехе или променити своје срце; али ви сте себе предали Богу, верујући да је Он, Христа ради, све то учинио за вас. Вером сте постали Христови, и вером треба да растете у Њему - дајући и узимајући. Ви треба да дате све - своје срце, своју вољу, своју службу - да себе предате Њему и будете послушни свим Његовим захтевима; ви морате и узети све - Христа, пунину свих благослова, да живи у вашем срцу, да буде ваша сила, ваша праведност, ваш вечити Помоћник - да вам дарује моћ да будете послушни.

Посветите ујутро себе Богу; нека вам то буде први посао. Нека ваша молитва буде: „Узми ме, о Господе, да потпуно будем Твој! Све своје планове стављам пред Твоје ноге. Употреби ме данас у својој служби. Буди са мном, и нека се цело моје дело обавља у Теби!“ Тако треба да буде свакога дана. Сваког јутра посвећујте себе Богу за тај дан. Изнесите Му све своје планове, да Његово провиђење покаже да ли их треба остварити или одбацити. И тако ћете, из дана у дан, свој живот предавати у Божје руке; тако ће се ваш живот обликовати да буде све сличнији Христовом животу.

Живот у Христу је живот испуњен спокојством. Можда у њему неће бити осећајног заноса, али ће бити сталног, спокојног поверења. Ви се не уздате у себе, већ у Христа! Ваша је слабост сједињена са Његовом издржљивошћу. И тако не треба да гледате на себе, не треба да се бавите собом, већ гледајте на Христа! Нека се ваше мисли баве Његовом љубављу, лепотом и савршенством Његовог карактера. Христос у свом самоодрицању, Христос у свом понижењу, Христос у својој чистоти и светости, Христос у својој неупоредивој љубави - тема је о којој треба да размишљате. Волећи Њега, подражавајући Њега, потпуно се ослањајући на Њега, ви ћете се преобразити и постати слични Њему.

Исус каже: „Будите у мени!“ Те речи садрже мисао о одмору, постојаности, поверењу. И поново Он позива: „Ходите к мени... и ја ћу вас одморити!“ (Матеј 11,28.29) Речи псалмисте изражавају исту мисао: „Ослони се на Господа, и чекај га!“ Исаија нас уверава: „У миру и уздању биће сила ваша!“ (Псалам 37,7; Исаија 30,15) Овај одмор не налази се у неактивности; јер је у Спаситељевом позиву обећање о одмору повезано са позивом на рад: „Узмите јарам мој на себе... и наћи ћете покој душама својим!“ (Матеј 11,29) Срце које најпотпуније почива у Христу биће најозбиљније и најмарљивије у раду за Њега.

Када смо заокупљени собом, наш ум се окреће од Христа, Извора снаге и живота. Зато се сотона стално труди да пажњу одврати од Спаситеља и тако спречи заједницу и везу душе са Христом. Задовољства света, бриге и несигурности и жалости живота, мане

других, или ваше сопствене мане и недостаци - на једно од тога или на све заједно он жели да скрене ваше мисли. Не дозволите да вас заведу његова лукавства! Многе који су стварно савесни и који желе да живе за Бога он врло често наводи да се баве својим манама и слабостима, и тако, одвајајући их од Христа, нада се да ће постићи победу. Ми не смемо себе да ставимо у центар и онда се препустимо забринутости и страху хоћемо ли бити спасени. Све то удаљава нас од Извора наше силе. Препустите Богу старање о себи и имајте поверења у Њега. Разговарајте и мислите о Исусу. Нека се ваше „ја" изгуби у Њему. Одбаците сваку сумњу; одагнајте свој страх. Кажите са апостолом Павлом: „А ја више не живим, него живи у мени Христос. А што сад живим у телу, живим вером Сина Божјега, којему омилех, и предаде себе за мене!" (Галатима 2,20) Ослоните се на Бога! Он може да сачува оно што сте Му поверили. Ако себе препустите Његовим рукама, Он ће учинити да надмоћно побеђујете у Оном који вас је љубио. (Римљанима 8,37)

Кад је Христос узео човекову природу, повезао се са људским родом везом љубави коју никаква сила, осим човека самог, никад неће моћи да раскине. Сотона ће нам стално подметати своје мамце да би нас навео да прекинемо ту везу - да се намерно одвојимо од Христа. Управо нам је ту неопходно да стражимо, да се трудимо, да се молимо да нас ништа не наведе да изаберемо другог господара; јер то увек зависи од наше слободне воље. Али нека наше очи увек гледају Христа, и Он ће нас сачувати. Гледајући Исуса ми смо сигурни. Ништа нас не може истргнути из Његове руке. Гледајући стално Њега, „ми се преображавамо у то исто обличје из славе у славу, као од Господњега Духа" (2. Коринћанима 3,18)

Управо су на тај начин први ученици постали слични свом омиљеном Спаситељу. Када су ти ученици чули Исусове речи, осетили су своју потребу за Њиме. Они су Га тражили, нашли и следили. Били су са Њим у кући, за столом, у клети, на пољу. Били су са Њим као ученици са учитељем, сваког дана примајући са Његових усана поуке о светој истини. Гледали су у Њега, као слуге у свог господара, да сазнају своју дужност. Ти ученици били су „људи смртни као и ми" (Јаков 5,17). И они су морали да воде исту борбу са грехом. Била им је неопходна иста милост да би живели светим животом. Чак ни Јован, омиљени ученик, који је најпотпуније одражавао Спаситељев лик, није по својој природи имао ту лепоту карактера. Он није само био наметљив и жељан части, већ и жесток и киван на оне који су га вређали. Али, кад се упознао са карактером божанског Сина, постао је свестан својих недостатака и то сазнање учинило га је понизним. Снага и стрпљење, сила и нежност, величанство и кротост, које је свакодневно гледао у животу Божјег Сина, испунили су га дивљењем и љубављу. Из дана у дан Христос је све више привлачио његово срце, све док на крају није изгубио себе из вида, испуњен љубављу према свом Учитељу. Његов гневљив, честољубив темперамент дошао је под утицај Христове силе која преображава. Препорађајући утицај Светог Духа обновио је његово срце. Сила Христове љубави преобразила је његов карактер. То је сигурна последица сједињења са Исусом. Када Христос борави у срцу, цела природа се мења. Христов Дух, Његова љубав, омекшава срце, обуздава душу, уздиже мисли и жеље према Богу и Небу.

Када се Христос узнео на Небо, Његови следбеници осећали су као да је Он и даље са њима; да је лично присутан, пун љубави и видеља. Исус, Спаситељ, који је ходао и разговарао са њима, молио се са њима, изговарао речи наде и утехе њиховим срцима, био је, док се вест мира још чула са Његових усана, однесен између њих на Небо, и звук Његовог гласа одјекнуо је из облака анђела који су Га окружили - „И ево ја сам с вама у све дане до свршетка века!" (Матеј 28,20) Он се узнео на Небо у облику човека. Знали су да се

Он налази испред престола Божјега и да је остао њихов Пријатељ и Спаситељ; да је Његова љубав остала непромењена; да се Он и даље изједначава са напаћеним човечанством. Он износи пред Бога заслуге своје драгоцене крви, показује своје рањене руке и ноге, подсећајући на цену коју је платио за спасене. Знали су да се узнео на Небо да им припреми место и да ће опет доћи да их узме себи.

Када су се окупили после вазнесења, жарко су желели да у Исусово име изнесу своје молбе Оцу. Испуњени светим страхопоштовањем, сагнули су се у молитви, понаљајући обећање: „Што год узистете у Оца у име моје, даће вам. До сада не искасте ништа у име моје; иштите и примићете, да радост ваша буде испуњена!" (Јован 16,23.24) Пружали су руку вере све више и више, са моћним образложењем: „Христос Исус, који умре, па још и васкрсе, који је с десне стране Богу, и моли за нас!" (Римљанима 8,34) Дан Педесетнице донео им је присуство Утешитеља, о коме је Христос рекао да ће „у вама бити". Осим тога додао је: „Боље је за вас да ја идем: јер ако ја не идем, Утешитељ неће доћи к вама; ако ли идем, послаћу га к вама!" (Јован 14,17; 16,7) Од тада је Христос Духом стално требало да борави у срцу своје деце. Њихова веза са Њим била је сада ужа него кад је Он лично био са њима. Видело, љубав и сила Христа који је становао у њима сијала је из њих, тако да су се људи, гледајући их, дивили, „и знадијаху... да бијаху с Исусом" (Дела 4,13).

Све што је Христос био својим ученицима, Он жели да буде и својој деци данас; Он је, наиме, у својој последњој молитви, окружен малом групом својих ученика, рекао: „Не молим пак само за њих, него и за оне који ме узверују њихове речи ради." (Јован 17,20)

Исус се молио за нас и тражио да и ми будемо сједињени са Њим као што је Он сједињен са својим Оцем. Каква је то веза! Спаситељ је рекао о себи: „Син не може ништа чинити сам од себе"; „Отац који стоји у мени, Он твори дела!" (Јован 5,19; 14,10) Према томе, ако Христос настава у нашем срцу, Он ће чинити у нама да хоћемо и учинимо као што му је угодно" (Филипљанима 2,13). Ми ћемо радити као што је Он радио; ми ћемо показивати исти дух. И тако, љубећи Њега и боравећи у Њему, ми ћемо „у свему узрасти у Ономе који је глава, Христос" (Ефесцима 4,15).

---

* Енглески превод наведеног библијског текста

Да сви једно буду;
 као ти, оче, што си у мени
 и ја у теби;
 да и они у нама једно буду,
 да и свет верује да си ме ти послао.
 И славу коју си ми дао
 ја дадох њима,
 да буду једно као ми што смо једно.

(Јован 17,21.22)

9. ЖИВОТ И РАД

Бог је извор живота, светлости и радости целом свемиру. Као зраци светлости са Сунца, као водена струја која избија из живог извора, од Њега се изливају благослови на сва Његова створења. И кад год је у срцима људи живот од Бога, он се излива на друге у облику љубави и благослова.

Наш Спаситељ налазио је своју радост у уздизању и откупљењу грешних људи. Да би то постигао, није ни свој живот држао сувише драгоцен, већ је претрпео крст, не марећи за срамоту. Тако су и анђели стално на делу, старајући се за срећу других. У томе је њихова радост. Оно што би себично срце могло сматрати понижавајућом службом - служење онима који су бедни и који су у сваком погледу нижи од њих по карактеру и положају - јесте дело безгрешних анђела. Дух Христове љубави, која је себе жртвовала, дух је који прожима Небо и сачињава саму срж блаженства Неба. То је дух који ће имати Христови следбеници, дело које ће они обављати.

Кад Христова љубав испуњава срце, она се не може сакрити као што се не може сакрити слатки мирис. Њен свети утицај осећаће сви са којима се будемо сретали. Христов дух у срцу сличан је извору у пустињи, који тече да освежи све и да у онима који су близу смрти пробуди жељу да се напију воде живота. Љубав према Исусу показаћемо жељом да радимо као што је Он радио на благослов и уздизање човечанства. Она ће наводити на љубав, нежност и саучешће према свим створењима о којима се стара наш небески Отац.

Спаситељев живот на Земљи није био испуњен доколицом и угађањем себи; Он је улагао сталне, озбиљне, неуморне напоре да спасе изгубљено човечанство. Од јаслица до Голготе, Он је ишао путем самоодрицања, није тражио да буде ослобођен мучних задатака, тешких путовања, исцрпљујуће бриге и рада. Он је рекао: „Син човечији није дошао да му служе, него да служи и да душу своју у откуп да за многе.“ (Матеј 20,28) Био је то најузвишенији циљ Његовог живота. Све друго било је мање важно и подређено томе. Његово јело и пиће било је да испуни Божју вољу и заврши Његов посао. У свом раду није истицао себе нити је тражио личне користи.

Тако ће и они који су добили Христову милост бити спремни да принесу сваку жртву да би и други, за које је Он умро, могли да приме небески дар. Они ће учинити све што је у њиховој моћи да својим боравком у свету учине тај свет што бољим. Овај дух прави је род истински обраћене душе. Чим неко дође Христу, у његовом срцу рађа се жеља да објави другима каквог је драгоценог пријатеља стекао у Исусу, спасоносна и посвећујућа истина не може да остане затворена у његовом срцу. Ако смо обучени у Христову праведност, ако смо испуњени радошћу Његовог Духа који у нама станује, нећемо моћи да останемо мирни. Ако смо окусили и видели да је добар Господ, имаћемо о чему да говоримо. Као и Филип, кад је нашао Спаситеља, позваћемо и друге Њему. Трудићемо се да им прикажемо сву Христову привлачност, као и невидљиву стварност света који ће доћи. У нама ће пламтети жеља да идемо путем којим је Исус прошао. Дубоко ћемо чезнути да и други око нас угледају „јагње Божје које узео на се грехе света“. (Јован 1,29)

Напори да будемо на благослов другима и нама ће доносити благослов. Управо зато Бог нам је и пружио прилику да учествујемо у плану спасења. Он је људима обезбедио предност да добију део у божанској природи и да затим преносе благослове својим ближњима. То је највиша част, највећа радост, коју су људи могли да приме од Бога. Они који на овај начин постају учесници у делу љубави, долазе у највећу близину свога Створитеља.

Бог је вест Јеванђеља, и целокупно дело службе љубави, могао да повери небеским анђелима. Могао је да се послужи и другим средствима да испуни своју намеру. Али у својој неограниченој љубави одлучио је да нас учини својим сарадницима, Христовим и анђеоским сарадницима, да бисмо могли да уживамо благослове, радост, духовно окрепљење, плодове те несебичне службе.

Ми ћемо се боље разумети са Христом ако будемо имали заједницу са Њим у Његовим мукама. (Филипљанима 3,10) Свака жртва, која се приноси ради добра других, јача дух добротинства у срцу даваоца, приближава га све више Откупитељу света, који „богат будући, вас ради осиромаша, да се ви његовим сиромаштвом обогатите”. (2.Коринћанима 8,9) Једино ако на тај начин испуњавамо намеру са којом нас је сигурно Бог створио, живот нам може бити на благослов.

Ако будете почели да радите онако како је то Христос објаснио својим ученицима, ако будете задобијали људе за Њега, осетићете потребу за дубљим духовним искуством и већим духовним знањем и бићете гладни и жедни правде. Ви ћете се у молитви борити са Богом, ваша вера ће се ојачати и ви ћете све обилније пити са извора спасења. Противљење и невоље на које ћете наилазити гониће вас Библији и молитви. Ви ћете расти у милости и у познању Христа и стицати богато искуство.

Дух несебичног рада за ближње даје дубину, стабилност и Христову лепоту карактеру, а оном који га има доноси мир и срећу. Тежње постају узвишеније. Нема више места за тромост или себичност. Они који на овај начин развијају хришћанске врлине, рашће и јачати у раду за Бога. Имаће способност јасног духовног запажања, постојану и све већу веру, биће све силнији у молитви. Божји Дух, делујући на њихов дух, покреће у души свети склад као одговор на божански додир. Они који се тако посвете несебичном напору за добро других, на најсигурнији начин граде своје сопствено спасење.

Једини начин да неко расте у милости јесте да несебично ради према Христовом налогу - да према мери својих способности помаже и буде на благослов онима којима је потребна наша помоћ. Снага се стиче вежбањем; активност је основни услов живота. Они који покушавају да живе хришћанским животом пасивно прихватајући благослове које им Божја милост даје и не чинећи ништа за Христа, једноставно покушавају да живе и хране се без рада. А у духовном, исто као и у физичком животу, то увек доводи до дегенерације и распадања. Човек који не би хтео да излаже напору своје удове ускоро би изгубио сваку способност да се њима служи, Тако и хришћанин који не вежба снаге које је добио од Бога, не само да неће расти у Христу него ће изгубити и снагу коју већ има.

Христова Црква добила је од Бога задатак да спасава људе. Њена мисија је да Јеванђеље однесе свету. То је обавеза сваког хришћанина. Сваки појединац, у складу са даровима и приликама које има, треба да испуни Спаситељев налог. Христова љубав, која нам је откривена, чини нас дужницима свих који не познају Христа. Бог нам је дао видело, не само за нас саме већ и за све њих.

Да су Христови следбеници били свесни своје дужности, у незнабожачким земљама у којим данас само један проповеда Јеванђеље било би их на хиљаде. И сви они који се не би могли лично прихватити тог посла, ипак би га подупирали својим средствима, својим срцем и својим молитвама. Осим тога, и у хришћанским земљама знатно озбиљније радило би се са људима.

Да бисмо радили за Христа, није ни потребно да идемо у незнабожачке земље, или да чак напуштамо уски круг свога дома, ако нас дужност уз њега веже. Ми то можемо да радимо у кругу дома, у цркви, међу онима са којима се дружимо, међу онима са којима смо у пословним односима.

Већи део свог живота на Земљи наш Спаситељ провео је стрпљиво радећи у столарској радионици у Назарету. Анђели на служби пратили су Господара живота док је раме уз раме ходао са сељацима и радницима, који га нису препознавали нити му давали част. Он је исто тако верно обављао своју мисију кад је радио као скромни занатлија као и онда кад је лечио болесне или ходао по ветром узбурканим таласима Галилејског језера. Према томе и у најскромнијим животним дужностима и на најнижим положајима можемо ходати и радити са Исусом.

Апостол каже: „Сваки, браћо, у чему је ко позван, у ономе нека остане пред Господом!" (1. Коринћанима 7,24) Пословни човек може тако да води своје послове да својом верношћу прослави свог Учитеља. Ако је прави Христов следбеник, тада ће своју религију унети у све што чини и открити људима Христов дух. Механичар може да буде марљив и веран представник Оног који је напорно радио, бавећи се својим скромним животним позивом међу галилејским брдима. Сви они који се називају Христовим именом треба да раде тако да и други, видећи њихова добра дела, буду покренути да славе свог Створитеља и Откупитеља.

Многи нису хтели да искористе своје дарове у Христовој служби, изговарајући се да други имају знатно више способности и предности. Проширило се мишљење да се само од оних који су нарочито даровити може захтевати да своје способности посвете служби за Бога. Многи су почели да мисле да су дарови поклоњени само одређеној, изабраној класи, а да су остали искључени па према томе нису ни позвани да учествују ни у напорима ни у наградама. Међутим то не казује Христова прича. Кад је господар куће сазвао своје слуге, сваком је дао његов посао.

У духу љубави можемо да обављамо „Као Господу" (Колошанима 3,23) и најскромније животне дужности. Ако се Божја љубав налази у срцу, показаће се и у животу. Ширићемо око себе пријатну Христову атмосферу и својим утицајем оплемењивати друге и бити им на благослов.

Не чекајте нарочите прилике или изузетне способности да почнете да радите за Бога. Не брините се о томе шта ће свет мислити о вама. Ако ваш свакодневни живот сведочи о чистоти и искрености ваше вере, ако су ваши ближњн сигурни да желите да им будете на благослов, ваши напори никада неће бити узалудни.

Најскромнији и најсиромашнији Исусови ученици могу да буду на благослов другима. Можда и неће бити свесни да чине неко нарочито добро, али ће својим несвесним утицајем покренути таласе благослова који ће се ширити и продубљивати и све до дана коначног обрачуна они неће знати за њихове благословене последице. Они не осећају нити знају да чине нешто велико. Од њих се не тражи да себе муче бригом око успеха.

Треба само да иду мирно напред, верно обављајући дело које им је доделило Божје провиђење и њихов живот неће проћи узалуд. Они ће постајати све сличнији Христу; они су Божји сарадници у овом животу и на тај начин припремају се за узвишенији рад и непомућене радости у животу који ће доћи.

10. ПОЗНАВАЊЕ БОГА

Многобројни су путеви којима нам се Бог објављује и којима нас доводи у везу са собом. Природа се стално обраћа нашим чулима. Искрено срце биће дирнуто Божјом љубављу и славом које се откривају у делима Његових руку. Осетљиво уво чује и разумева поруке које Бог упућује преко природе. Зелена поља, величанствено дрвеће, пупољци и цветови, облак који пролази, киша која пада, поток који жубори, лепоте неба, све то говори нашем срцу и позива нас да се упознамо са Оним који је све створио.

Наш Спаситељ за своје драгоцене поуке узимао је примере из природе. Дрвеће, птице, цвеће у долинама, брежуљци, језера, прекрасно небо, као и догађаји и околности из свакодневног живота, све то било је повезано са речима истине, да бисмо се тако што чешће сећали Његових поука, чак и усред наметљивих брига којима је испуњен човеков мучни живот.

Бог би желео да се Његова деца диве Његовим делима, да уживају у једноставној, тихој лепоти којом је украсио наш земаљски дом. Бог је љубитељ лепоте, али више од сваке спољашње привлачности Он воли лепоту карактера; Он би желео да негујемо невиност и једноставност, тихе врлине цвећа.

Кад бисмо хтели да слушамо, Божја дела стварања пружила би нам драгоцене поуке о послушности и поверењу. Од звезда, које на својим невидљивим стазама кроз простор из века у век путују одређеним смером, па све до најмањег атома - све у природи покорав се вољи свог Створитеља. А Бог се брине о свему и одржава све што је створио. Онај који у својој руци држи небројене светове у бескрајном простору истовремено се стара за потребе малог смеђег врапца који безбрижно пева своју једноставну песмицу. Небески Отац нежно бди над свима - над људима који одлазе на свој свакодневни тешки рад и над онима који се моле; над онима који увече иду на починак и над онима који устају ујутро; над богаташем који се гости у својој палати и над сиромасом који окупља своју децу око оскудног стола. Нема проливене сузе коју Бог није видео. Нема осмеха који Он није запазио.

О, кад бисмо у то потпуно веровали ослободили бисмо се свих непотребних брига! Наш живот не би био тако пун разочарења као што је сад; јер све своје бригае, мале и велике, предали бисмо у руке Богу, кога не збуњује њихова множина нити преоптерећује њихова тежина. Ми бисмо тада уживали у душевном миру који многи већ дуго нису осетили.

Док ваша чула уживају у привлачној лепоти Земље, мислите о свету који ће доћи, свету који никад неће познавати злокобан жалац греха и смрти; у коме лице природе неће

више бити прекривено сенком проклетства. Покушајте да замислите дом спасених, али имајте на уму да ће он бити много славнији од свега што би чак и најразигранија машта могла себи да представи. У разноврсним Божјим даровима у природи видимо тек најслабији одсјај Његове славе. Писано је:

„Што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима који га љубе." (1.Коринћанима 2,9)

Песник и природословац могли би много да причају о природи, али са највећим поштовањем у лепоти Земље ужива хришћанин, јер препознаје дело руку свог Оца, види Његову љубав у цвету, и грму и дрвету. Нико не може потпуно да цени значај брега, долине, реке и језера ако их не гледа као вид Божје љубави према човеку. Бог нам говори преко дела свог провиђења и преко утицаја свог Духа на наше срце. Из прилика и околности, из промена које се свакодневно одигравају око нас, можемо извући драгоцене поуке, ако је наше срце отворено да их схвати. Псалмиста, пратећи дела Божјег провиђења, каже: „Доброте је Господње пуна Земља!" (Псалам 33,5) „Ко је мудар, нека запамти ово и нека познају милости Господње!" (Псалам 107,43)

Бог нам говори у својој Речи. У њој имамо најјасније откривење Његовог карактера, Његовог поступања према људима, и великог дела откупљења. У њој пред нама протиче историја патријараха и пророка и других светих људи из старине. Били су то „људи смртни као и ми" (Јаков 5,17). Ми их гледамо како се боре са обесхрабрењем које и нас обузима, како падају у искушењима као што ми падамо, и како ипак храбро устају и побеђују Божјом милошћу: и гледајући, стичемо храброст у својој тежњи за правдом. И док читамо о драгоценим искуствима која су им била дата, о виделу и љубави и благослову у којима су могли да уживају, о делу које су обавили милошћу која им је била удељена, дух који је њих надахњивао и у нашем срцу распламсава пламен светог такмичења, чежње да им будемо слични карактером - да као и они ходимо са Богом.

Исус је рекао за старозаветне списе - а колико се то више односи на новозаветне - „и она сведоче за мене" (Јован 5,39). Откупитеља, Онога у коме је центар свих наших нада у вечни живот! Да, цела Библија говори о Христу. Од првог извештаја о стварању - „и без ње ништа није постало што је постало" (Јован 1,3) - све до завршног обећања: „и ево ћу доћи скоро" (Откривење 22,12), читамо о Његовим делима и слушамо Његов глас. Ако желите да се упознате са Спаситељем, проучавајте Свето писмо.

Напуните цело своје срце Божјим речима. Оне су жива вода која гаси вашу горућу жеђ. Оне су живи хлеб са Неба. Исус објављује: „Ако не једете тела Сина човечијега и не пијете крви његове, нећете имати живота у себи!" А онда сам објашњава: „Речи које вам ја рекох дух су и живот су!" (Јован 6,53.63) Наше тело изграђено је од оног што једемо и пијемо, и као што је то у телесном животу, тако је и у духовном: оно о чему размишљамо удахњује расположење и силу нашој духовној природи.

Откупљење је тема у коју би и анђели хтели да завире; њоме ће се бавити и о њој ће певати откупљени у току бескрајних векова вечности. Зар није и сада вредно пажљивог размишљања и проучавања? Бескрајно Исусово милосрђе и Његова бескрајна љубав, жртва коју је принео нас ради - све нас позива на најозбиљније и најсвечаније размишљање. Треба да размишљамо о мисији Онога који је дошао да спасе свој народ од греха њихових. И док тако будемо разматрали небеске теме, наша вера и љубав постајаће све јаче а наше молитве све угодније Богу, јер ће у њима бити све више вере и љубави. Оне

ће бити разумне и ватрене. Наше поверење у Исуса биће све чвршће и сваког дана стицаћемо жива искуства са Његовом силом да „може заувек спасити оне који по њему долазе к Богу“. (Јеврејима 7,25)

Док будемо размишљали о Спаситељевом савршенству, пожелећемо да се потпуно преобразимо, да се у нама обнови Његов безгрешни лик. Ми ћемо бити гладни и жедни да постанемо слични Оном кога обожавамо. Што се наше мисли буду више бавиле Христом, то ћемо више о Њему говорити другима и потпуније Га представљати свету.

Библија није писана само за теологе; насупротив, она је намењена обичним људима. Велике истине, неопходне за спасење, у њој су откривене јасно као дан; и нико неће погрешити нити заћи са пута осим оних који се поводе за својим личним мишљењем уместо зајасно откривеном Божјом вољом.

Ми не смемо да се поводимо за тврђењима било ког човека о оном што учи Писмо, већ морамо сами за себе да проучавамо Божје речи. Ако дозволимо другима да уместо нас мисле, осакатићемо своју снагу и ограничити своје способности. Племените моћи ума могу закржљати ако их не развијамо размишљањем о темама које су вредне да се њима бавимо, па тако можемо изгубити способност разумевања дубоког значења Божје речи. Ум ће се развијати ако га запослимо проучавањем међусобне повезаности библијских тема, упоређивањем писма са писмом, духовне истине са духовном истином.

За јачање ума ништа није корисније од проучавања Писма. Ни једна друга књига нема толико снаге да уздигне мисли, да оживи способности, као Библија својим дубоким, оплемењујућим истинама. Кад би Божју реч проучавали онако као што би требало, људи би се одликовали ширином ума, племенитошћу карактера, чврстином намера, какве се данас ретко срећу.

Међутим, од ужурбаног читања Писма мало је користи. Неко може да прочита целу Библију и да опет пропусти да види њену лепоту или схвати њено дубоко и сакривено значење. Знатно је корисније проучавати један одломак све док његово значење не постане потпуно јасно, а његов однос према плану спасења очевидан, него читати бројна поглавља без неке одређене намере и без стицања корисних поука. Нека Библија буде уз вас! Кад вам се пружи прилика, читајте је; урезујте текстове у своје памћење! Чак и док ходате улицама, можете издвојити неки стих, размишљати о њему и тако га урезивати у памћење.

Ми не можемо стећи мудрост без озбиљног, пажљивог проучавања и молитве. Неки делови Писма заиста су тако јасни да их нико не може погрешно схватити; али има и таквих чије значење не лежи на површини, не види се на први поглед. Писмо се мора упоређивати са писмом. Мора се брижљиво проучавати, са молитвом и размишљањем. И такво проучавање биће богато награђено. Као што рудар открива жиле драгоцене руде сакривене испод Земљине површине, тако ће и онај који истрајно проучава Божју реч као да тражи закопано благо пронаћи истине највеће вредности, које су биле сакривене од погледа немарног трагача. Надахнуте речи, ако се обзиљно приме у срце, постаће сличне потоцима који теку са извора живота.

Библију никад не смемо проучавати без молитве. Пре него што отворимо њене странице треба да тражимо просветљење од Светог Духа, и оно ће нам бити дато. Кад је Натанаило дошао Исусу, Спаситељ је узвикнуо: „Ево правог Израилца у коме нема лукавства!“ Натанаило рече: „Како ме познајеш?“ Исус одговори: „Пре него те позва Филип

видех те када бејаше под смоквом!" (Јован 1,47.48) Исус ће и нас видети на тајним местима молитве ако од Њега будемо тражили видело да можемо да знамо шта је истина. Анђели из света видела биће са онима који понизно траже да им Бог покаже пут.

Свети Дух уздиже и прославља Спаситеља. Његова дужност је да нам представи Христа, чистоту Његове праведности и велико спасење које имамо у Њему. Исус каже: „Он ће... од мојега узети, и јавиће вам!" (Јован 16,14) Дух истине једини је успешни учитељ божанске истине. Колико је Бог љубио људски род кад је дао свога Сина да умре за њега и одредио свог Духа да буде учитељ и стални водич људима!

11. МОЛИТВА КАО ПРЕДНОСТ

Бог нам говори посредством природе и откривена, својим провиђењем и утицајем свог Духа. Али све то није довољно; неопходно је да ми пред Њим отворимо и своје срце. Да бисмо духовно живели и имали духовну силу, морамо одржавати стварну везу са својим небеским Оцем. Наше мисли могу се бавити Њиме; ми можемо размишљати о Његовим делима, доказима Његовог милосрђа, Његовим блгословима, али све то још није, у пуном смислу речи, одржавање везе са Њим. Да бисмо ступили у везу са Богом, морамо пожелети да Му испричамо нешто из свог стварног живота.

Молитва је отварање срца Богу као пријатељу. Не зато што би било неопходно да Му откријемо шта смо, већ зато да бисмо Га могли примити. Молитва не спушта Бога ка нама, већ нас уздиже ка Њему.

У току свог боравка на Земљи Исус је своје ученике учио како да се моле. Он им је говорио да све своје свакодневне потребе изнесу Богу, да све своје бриге баце на Њега. Обећање које је дао њима да ће им молитве бити услишене, дао је и нама.

И сам Исус, док је живео међу људима, често је одлазио на молитву. Наш Спаситељ изједначио се с нама у нашим потребама и слабостима и тако постао понизан и усрдни молитељ који од свог Оца тражи нову силу да може да крене даље, оспособљен и за дужност и за искушење. Он је наш пример у свему. Он је брат у нашим слабостима, „у свачему искушан, као и ми" (Јеврејима 4,15); али као безгрешан по својој природи ужасавао се греха; Он је издржао душевне борбе и патње у свету пуном греха. Као човек молитву је схватао својом потребом и својом предношћу. Он је у разговору са својим Оцем налазио утеху и радост. Ако је дакле Спаситељ људи, Божји Син, осећао потребу за молитвом, колико би више слаби и грешни смртници морали да буду свесни неопходности усрдне, сталне молитве.

Наш небески Отац чека да излије на нас обиље својих благослова. Наша предност је да можемо обилно да пијемо са извора бескрајне љубави. Зар није онда чудно што се тако мало молимо? Бог је спреман и жељан да чује искрену молитву свог најскромнијег детета, али је ипак тако очигледно да се устручавамо да Му изнесемо своје потребе! Шта небески анђели могу да мисле о јадним беспомоћним људским бићима која се суочавају са

искушењима, о бићима према којим Божје срце осећа безграничну љубав и спремно је да им дарује више него што би могла да траже и замисле, а која се тако мало моле и имају тако мало вере? Анђелима је драго да се клањају пред Богом; они воле да буду близу Њега. Они разговор са Богом сматрају својом највећом радошћу; а ипак синови ове Земље, којима тако треба помоћ коју им само Бог може дати, као да су задовољни што ходе без видела Његовог Духа, без пратње Његовог присуства.

Тама злог обавија оне који занемарују молитву. Непријатељ их шапатам куша наводећи их на грех само зато што се не служе предношћу коју им је Бог дао божанском установом молитве. Зашто би синови и кћери Божје оклевали да се моле кад је молитва кључ у рукама вере који отвара небеске ризнице у којима се чувају неограничене залихе Свемоћнога? Ако се не будемо стално молили и будно стражили, изложићемо се опасности да постанемо немарни и скренемо са правог пута. Противник се стално труди да нам препречи пут ка престолу милости да усрдном молитвом и вером не бисмо добили милост и силу да се одупремо искушењу.

Постоје одређени услови које морамо да испунимо ако желимо да Бог чује наше молитве и да их услиши. Један од првих је да постанемо свесни да нам је потребна Његова помоћ. Он је обећао: „Јер ћу излити воду на жеднога и потоке на суху земљу!“ (Исаија 44,3) Они који су гладни и жедни правде, који чезну за Богом, могу бити сигурни да ће се наситити. Срце се мора отворити утицају Духа јер иначе не може примити Божји благослов.

Наша велика потреба је сама по себи доказ који најречитије говори у нашу корист. Међутим ми морамо тражити од Господа да нам то учини. Он каже: „Иштите, и даће вам се!“ (Матеј 7,7) „Који, дакле, свога Сина не поштеде, него га предаде за све нас, како, дакле, да нам с њим све не дарује?“ (Римљанима 8,32)

Ако гајимо безакоње у свом срцу, ако смо прионули уз било који грех који нам је познат, Господ нас неће чути; али молитва скрушеног покајника увек ће бити прихваћена. Кад исправимо сва зла којих смо свесни, тада можемо бити убеђени да ће Бог одговорити на наше молбе. Наше сопствене заслуге никад нас неће препоручити Божјој наклоности; Христовом достојношћу ми ћемо се спасти, Његовом крвљу ћемо се очистити; ипак, и ми сами морамо нешто допринети, морамо испунити услове да будемо прихваћени.

Други елемент успешне молитве јесте вера. „Јер онај који хоће да дође Богу, ваља да верује да има Бог и да плаћа онима који га траже.“ (Јеврејима 11,6) Исус је рекао својим ученицима: „Све што иштете у својој молитви верујте да ћете примити; и биће вам!“ (Марко 11,24) Јесмо ли Га ухватили за реч?

Обећање је широко и неограничено и веран је Онај који је дао. И кад не примимо управо оно што смо тражили, у време за које смо молили, и даље морамо веровати да нас је Господ чуо и да ће одговорити на наше молитве. Ми смо тако подложни заблудама и тако кратковиди да понекад тражимо и оно што нам не би било на благослов, па нам наш небески отац у својој љубави одговара на молитве дајући нам оно што ће нам послужити за највише добро - оно што бисмо и ми сами пожелели кад би наш поглед био божански просветљен и кад бисмо стварност могли да видимо онакву каква је. Кад изгледа да нам молитве нису услишене, морамо да се држимо обећања; јер ће време услишења сигурно доћи и ми ћемо примити благослов који нам је најпотребнији. али захтевати да молитва увек буде услишена онако како смо желели и да увек добијемо управо оно што смо

тражили, права је дрскост. Бог је сувише mudar да би се варао и сувише добар да би онима који праведно ходе ускратио било које добро! И зато се без страха ослоните на Њега, чак и кад одговор на своје молитве не добијете одмах! Ослоните се на Његово сигурно обећање: „Иштите, и даће вам се!" (Матеј 7,7)

Ако се будемо поводили за својим сумњама и страховањима, ако будемо покушавали да разрешимо све оно што нам је нејасно, док још немамо вере, наша ће се несигурност само пробудити и повећати. Али ако будемо дошли Богу, осећајући се беспомоћни и зависни, као што стварно и јесмо, и у вери, понизно и са поверењем, своје потребе изнесемо Ономе који све зна, чијем погледу ништа на свету није сакривено, који свим управља својом вољом и својом речју, Он ће моћи и хтети да услиши нашу вику и учиниће да светлост засија у нашим срцима.

Искрена молитва доводи нас у везу са умом Бесконечнога. Можда у том тренутку нећемо имати никакав сигуран доказ да се лице нашег Откупитеља надвија над нама са пуно самилости и љубави; али је ипак тако. Можда нећемо осетити Његов видљиви додир, али је Његова рука над нама са пуно љубави и нежног сажалења. Кад долазимо да тражимо од Бога милост и благослове, наша срца морају да буду надахнута духом љубави и опраштања. Како бисмо се могли молити: „И опрости нам дугове наше као и ми што опраштамо дужницима својим!" (Матеј 6,12) ако истовремено нисмо спремни да опраштамо другима! Ако очекујемо да Бог чује наше молитве, морамо опраштати другима на исти начин и у истој мери као што очекујемо да нама буде опроштено.

Истрајност у молитви спада међу услове за услишење. Ми се морамо стално молити ако желимо да растемо у вери и искуству. Ми морамо бити „једнако у молитви", да нам се „не досади молитва", да „стражимо у њој са захваљивањем". (Римљанима 12,12; Колошанима 4,2) Петар опомиње вернике да буду „мудри и трезни у молитвама" (1.Петрова 4,7). Павле упућује: „Него у свему молитвом и мољењем са захваљивањем да се јављају Богу искања ваша!" (Филибљанима 4,6) Јуда каже: „А ви, љубазни ... молит се Богу Духом Светим, и сами себе држите у љубави Божјој!" (Јуда 1,20.21) Стална молитва је нераскидива заједница душе с Богом, тако да живот од Бога тече у наш живот; а из нашег живота чистота и светост теку назад Богу.

Ревност у молитви је неопходна; ничему не смете дозволити да омете вашу молитву. Уложите сваки напор да одржите везу између Исуса и своје душе. Искористите сваку прилику да идете на места одређена за молитву. Они који се стварно труде да одржавају везу са Богом видеће се на молитвеним скуповима, верни у извршавању своје дужности, искрени и жељни да пожњу све благослове који се могу стећи. Они ће искористити сваку прилику да себе изложе зрацима светлости са Неба.

Треба да се молимо у породичном кругу; али изнад свега не смемо занемарити молитву насамо; јер на њој почива наш живот. Ми не можемо напредовати ако занемарујемо молитву. Породична или јавна молитва сама по себи није довољна. Нека се човек насамо отвори пред Божјим испитивачким оком. Тајну молитву треба да чује само Бог који слуша молитве. Ниједно радознало уво не треба да чује садржај таквих молитава. У тајној молитви човек је слободан од утицаја околине; слободан од узнемиравања. Смирено а ипак усрдно човек тражи Бога. Пријатан и трајан биће утицај који струји од Оног који види што је тајно, чије је уво отворено да чује молитву која излази из срца. Смиреном, једноставном вером човек одржава везу са Богом и прикупља зраке божанске светлости да би ојачао и одржао се у сукобу са сотоном. Бог је утврђење наше силе.

Молите се насамо; и док се бавите својим свакодневним радом, нека се ваше срце често подиже Богу. Тако је Енох ходио са Богом. Ове тајне молитве подижу се као скупочени мирис према престолу милости. Сотона не може да савлада оног који је тако утврђен у Богу.

Нема времена ни места које би било неприкладно за молитву. Не постоји ништа што би нас могло спречити да подигнемо своје срце у духу искрене молитве. У мноштву на улици, заокупљени пословним обавезама, ми можемо упутити молитву Богу и затражити божанско вођство, као што је то учинио Немија док је износио свој захтев пред царем Артаксерксом. Место разговора може да се нађе ма где се ми налазили. Врата нашег срца морају да буду стално отворена, стално се мора подизати позив Исусу да дође и борави као небески гост у нама.

Иако око нас може да влада заражена, покварена атмосфера, ми не морамо да удишемо њена кухна испарења, већ можемо да живимо у чистом ваздуху Неба. Можемо затворити сваки прилаз нечистим маштањима и несветим мислима ако се искреном молитвом уздигнемо у Божју близину. Они који су отворили своје срце да од Бога приме подршку и благослов ходиће у светијој атмосфери од ове земаљске и одржаваће сталну везу са Небом.

Нама су потребни јаснији појмови о Исусу и потпуније разумевање вредности вечних стварности. Лепота светости треба да испуни срце Божје деце; а да би се то могло постићи, морамо тражити да нам Бог објасни оно што је небеско.

Нека се наша душа отвори и уздигне да би нам Бог могао дати да удишемо небеску атмосферу. Ми се морамо држати тако близу Бога да се у сваком неочекиваном искушењу наше мисли окрену Њему исто тако природно као што се цвет окрене према Сунцу.

Изнесите Богу своје потребе, радости, туге, бриге и страховања. Ви Га не можете преоптеретити; не можете Га заморити. Онај који је избројао власи на вашој глави није равнодушан према потребама своје деце. „Јер Господ је милостив и смиљује се.“ (Јаков 5,11) Његово срце пуно љубави дирнуто је нашим жалостима, чак и кад само говоримо о њима. Изнесите Му све што збуњује ваш ум. Оном који у својој руци држи светове и управља свим пословима свемира ништа није сувише тешко да носи. Све што се на било који начин тиче нашег мира, ма како то незнатно било, Он примећује. Нема ниједног поглавља у нашем искуству које би за Њега било сувише мрачно да га чита; нема проблема који би за Њега био сувише тежак да га разреши. Нема несреће која би задесила Његово најмање дете, нема бриге која би мучила душу, нема радости која би разгалила, нема искрене молитве која би полетела са усана, да је наш небески Отац не види, да се у тај мах не заинтересује. „Исцјељује оне који су скрушена срца, и лечи туге њихове.“ (Псалам 147,3) Однос између Бога и сваког човека тако је личан и потпун као да нема никог другог на Земљи са ким би Бог делио своју брижну пажњу, ниједне друге душе за коју би дао свог љубљеног Сина.

Исус је рекао: „У онај ћете дан у име моје заискати, и не велим вам да ћу ја умолити Оца за вас; јер сам отац има љубав к вама.“ „Него ја вас изабрах... да што год заиштете у Оца у име моје да вам да.“ (Јован 16,26.27; 15,16) Међутим, молити се у Исусово име значи знатно више него само споменути Његово име на почетку и на крају молитве. То значи молити се по Исусовом уму и духу, верујући Његовим обећањима, ослањајући се на Његову милост и чинећи Његова дела.

Бог не тражи ни од кога међу нама да постане пустињак или монах, да се повуче од света да би се посветио делима богослужења. Наш живот мора бити сличан Христовом животу - између планине и мноштва. Ко не чини ништа друго осим што се моли, ускоро ће престати да се моли или ће се његове молитве претворити у празну навику. Кад се људи повуку из друштвеног живота, кад се повуку са подручја своје хришћанске дужности и ношења крста, кад престану озбиљно да раде за свог Учитеља, који је озбиљно радио за њих, немају више за шта да се моле, немају више подстицаја за молитву. Њихове молитве постају личне и себичне. Они више не могу да се моле за потребе човечанства или за изградњу Христовог царства, ни да траже снагу за рад.

Ми губимо кад занемарујемо предност међусобног дружења, јачања и подржавања у служби Богу. Истине Његове речи губе тада за нас своју јасноћу и важност. Наша срца нису више просветљена ни покренута њиховим посвећујућим утицајем и ми духовно слабимо. У нашем дружењу као хришћани много губимо због недостатка међусобног саучешћа. Онај који се затвара сам у себе не заузима положај који му је Бог одредио. Правилно неговање друштвених црта у нашој природи срцем нас приближава ближњима и помаже нам да се развијемо и ојачамо у служби Богу.

Кад би се хришћани међусобно дружили, кад би међусобно разговарали о Божјој љубави и драгоценим истинама откупљења, њихова срца била би освежена и они би се међусобно крепили. Ми бисмо сваког дана морали боље да упознајемо свог небеског Оца, стичемо нова искуства са Његовом милошћу; тада бисмо желели и да говоримо о Његовој љубави; и кад бисмо то чинили, наша срца би се разгрејала и охрабрила. Кад бисмо више мислили и разговарали о Исусу, а мање о себи, били бисмо много чешће у Његовом присуству.

Кад бисмо о Богу мислили само онолико колико имамо доказа да се Он брине о нама, тада би Он увек био у нашим мислима и ми бисмо уживали говорећи о Њему и славећи Га. Ми говоримо о пролазним стварима зато што се за њих занимамо. Ми говоримо о својим пријатељима зато што их волимо; наше радости и наше туге повезане су са њима. Ипак, ми имамо неизмерно више разлога да љубимо Бога него своје земаљске пријатеље; требало би да нам буде најприродније да Њега ставимо на прво место у својим мислима, да говоримо о Његовој доброту, да причамо о Његовој сили. Богати дарови којима нас је обасуо нису нам били дати са намером да толико закупе нашу пажњу и нашу љубав да више немамо чиме да узвратимо Богу; они би требало стално да нас подсећају на Њега и повезују нас везом љубави и захвалности са нашим небеским Добročинитељем. Ми живимо сувише близу земаљских низија. Уздигнимо своје очи према отвореним вратима небеске Светиње, у којој светлост Божје славе обасјава лице Христа који „може увек спасити оне који кроза њ долазе к Богу“ (Јеврејима 7,25). Требало би више да славимо Бога „за милост његову, и за чудеса његова ради синова људских“. (Псалам 107,8) Наша побожност не сме да се састоји само у тражењу и примању. Немојмо увек мислити о својим потребама, а никад о благословима које примамо. Ми се уопште не молимо сувише, већ смо сувише штедљиви у захваљивању. Ми стално примамо Божју милост, а ипак, како мало захвалности показујемо, како мало хвалимо Бога за све што је за нас учинио!

У стара времена Господ је наредио Израиљцима, кад се буду окупљали на богослужење: „И једите онде пред Господом Богом својим, и веселите се ви и породице ваше свачим, за што се прихватите руком својом, чим те благослови Бог твој!“ (5.Мојсијева 12,7) Оно што се чини на славу Богу треба чинити радосно, уз песме хвале и захваљивања,

а не жалосно и зловољно.

Наш Бог је нежни, милостиви Отац. Богослужење се не би смело сматрати неком растужујућом, онеспокојавајућом службом.

Требало би да нам буде уживање да дајемо хвалу Богу и да учествујемо у Његовом делу. Бог не би хтео да се Његова деца, којој је обезбеђено тако велико спасење, понашају као да је Он неки строги, ситничави надзорник. Он је њихов најбољи пријатељ; и кад се окупе на богослужењу, Он жели да буде са њима, да их благосиља и теши, да испуњава њихова срца радосћу и љубављу. Господ жели да Његова деца нађу утеху на богослужењу, да им рад за Њега донесе више задовољства него тешкоћа. Он жели да се они који долазе на богослужење испуне драгоценим мислима о Његовом старању и љубави, да могу бити пуни радости у току свих свакодневних животних послова, тако да имају снаге да поступају поштено и верно у свему.

Ми се морамо окупити око крста. Христос, и то разапети, треба да буде предмет нашег размишљања, разговора и наших најрадоснијих осећања. Треба да памтимо сваки благослов који смо примили од Бога, и кад схватимо величину Његове љубави требало би да драговољно све поверимо руци која је за нас била прикована на крст.

Човек се може уздићи ближе Небу на крилима хвалоспева. Бога славе песмом и музиком у небеским дворовима и док изражавамо своју захвалност, ми усклађујемо своје богослужење са богослужењем небеских хророва. „Онај мене поштује који приноси хвалу на жртву!“ - каже Бог (Псалам 50,23). Дођимо радосно и са поштовањем пред свог Створитеља, са „захваљивањем и певањем“! (Исаија 51,3)

12. ШТА ДА ЧИНИМО СА СУМЊОМ

Многе, нарочито оне који су млади у хришћанском животу, често узнемирава оно што наводи на сумњу. У Библији постоје бројни текстови које они не могу да објасне, или чак разумеју, и сотона их користи да поколеба њихову веру у Писмо као Божје откривење. Они питају: „Како могу да упознам прави пут? Ако је Библија заиста Божја реч, како се могу ослободити таквих сумњи и недоумица?“

Бог никад не тражи да верујемо ако нам не пружи довољно доказа на којима можемо да утемељимо своју веру. Његово постојање, Његов карактер, истинитост Његове речи, све то потврђено је доказима који се обраћају нашем разуму; а таквих доказа има пуно. Ипак, Бог никад није уклонио могућност за сумњу. Наша вера мора да почива на личном осведочењу, а не на набрајању доказа. Они који желе да сумњају имаће прилику; док ће они који стварно чезну да упознају истину наћи обиље доказа на које могу да ослоне своју веру.

Немогуће је ограниченом уму да у потпуности разуме карактер или дела Бесконечног. И најоштријем интелекту, најобразованијем уму, свето Биће увек ће морати да остане обавијено велом тајанствености. „Можеш ли ти тајне Божје докучити, или докучити савршенство Свемогућега? То су висине небеске, шта ћеш учинити? Дубље је од пакла, како ћеш познати?“ (О Јову 11,7.8)

Апостол Павле узвикује: „О дубино богатства и премудрости и разума Божјега! Како су неиспитљиви његови судови и неистражљиви његови путеви!" (Римљанима 11,33) Иако су „облак и мрак око њега", „благост и правда подножје су престолу његову." (Псалам 97,2) Ми смо толико кадри да схватимо Његово поступање са нама и побуде које Га покрећу колико нам треба да можемо разабрати безграничност Његове љубави и милости које су сједињене са бескрајном силом. Од Његових намера можемо да разумемо онолико колико је за нас добро да знамо; а за оно што је више од тога морамо да се ослонимо на свемоћну руку, на срце пуно љубави.

Божја реч, као и карактер њеног божанског Аутора, износи тајне које ограничена бића никад неће моћи у целини да разумеју. Појава греха у свету, Христово утеловљење, новорођење, васкрсење и бројне друге теме којима се Библија бави, тајне су сувише дубоке да би их људски ум могао објаснити или чак сасвим разумети. Међутим немамо разлога да сумњамо у Божју реч само зато што не можемо да разумемо тајне Божјег провиђења. И у свету природе стално смо окружени тајнама које не можемо да спознамо. И најскромнији облици живота проблем су који ни најмудрији филозофи нису кадри да објасне. На све стране наилазимо на чуда која надмашују нашу моћ разумевања. Смемо ли онда да будемо изненађени што и у духовном свету има тајни које не можемо да докучимо? Тешкоћа је једино у слабости и ограничености људског ума. Бог нам је у Писму пружио довољно доказа о божанском карактеру светих списа, и ми не смемо да сумњамо у Његову реч зато што не можемо да разумемо све тајне Његовог провиђења.

Апостол Петар кажеда у Писму постоје „неке ствари тешке разумети, које ненаучени и неутврђени изврћу... на своју погибао". (2.Петрова 3,16) Тешка места у Писму неверници су износили као доказ против Библије; али, далеко од тога, она снажно потврђују да је Библија стварно божански надахнута. Кад би Библија давала само извештаје о Богу које бисмо лако могли да схватимо, кад би Његову величину и величанство могли да разумеју ограничени умови, тада она не би носила непогрешиви печат божанског ауторитета. Управо величина и недокучивост тема о којима се говори треба да нас надахну вером у Библију као Божју реч. Библија открива истину са таквом једноставношћу и тако је савршено прилагођава потребама и тежњама људског срца да то задивљује и очарава и најобразованије умове и истовремено оспособљава скромне и необразоване да упознају пут спасења. Ипак, те једноставно исказане истине усмеравају ум на тако узвишене и далекосежне теме, и тако су бескрајно изнад моћи људског разумевања, да их можемо прихватити само зато што их је објавио Бог. И план спасења откривен нам је тако да свако може да види кораке покајања које треба да учини према Богу, кораке вере према Господу Исусу Христу, да би се спасао онако како је то Бог одредио; ипак испод тих истина, које се наоко тако лако разумеју, леже тајне које сакривају Божју славу - тајне које надмашују моћи ума који их проучава а искреног трагача за истином надахњују страхопоштовањем и вером. Што више проучавамо Библију, то се продубљује његово убеђење даје то реч живог Бога и људски разум клања се величанству божанског откривења.

Признати да не можемо потпуно да схватимо велике истине Библије значи само приклонити се пред чињеницом да је ограничени ум неспособан да схвати неограничено; да човек својим ограниченим, људским знањем не може да разуме намере Свезнајућег.

Зато што не могу да проникну у све њене тајне, сумњалице и неверници одбацују Божју реч; а ни сви они који кажу да верују Библији нису слободни од опасности на овом пољу. Апостол каже: „Гледајте, браћо, да не буде кад у коме од вас зло срце неверства да

одступи од Бога живог!" (Јеврејима 3,12) Право је да дубоко истражујемо библијска учења и испитујемо „дубине Божје" (1.Коринћанима 2,10) онолико колико су откривене у Библији. Иако „што је тајно оно је Господа Бога нашега", оно што је откривено „наше је и синова наших". (5.Мојсијева 29,29) Међутим сотона настоји да изопачи истраживачке способности људског ума. Приликом проучавања библијских истина до израза долази својеврсна гордост, јер људи постају нестрпљиви и осећају се поражени ако сваки текст Писма не могу да објасне на своје задовољство. Држе да би их сувише понизило признање да нису способни да проникну у Божју реч. Нису спремни да стрпљиво чекају док Бог не нађе за добро да им открије истину. Мисле да је њихова људска мудрост довољна да без ичије помоћи схвате Писмо, а пошто то не успевају, они у ствари одричу Библији њен ауторитет. Истина је да бројне теорије и доктрине, за које се сматра да проистичу из Библије, немају никаквог темеља у њеном учењу и суштински се супроте целом гласу Надахнућа. Све то у многим умовима изазвало је сумњу и збуњеност. Међутим за то не треба оптуживати Божју реч, већ човеково извртање Писма.

Кад би створеним бићима било могуће да савршено разумеју Бога и Његова дела, она би, постигавши тај циљ, изгубила сваку могућност да даље откривају истину, да расту у познању, да даље развијају ум и срце. Бог више не би био највиши; а човек, достигавши границу знања и способности, престао би да напредује. Захвалимо Богу што нијетакто! Бог је стварно бескрајан; у њему је „све благо премудрости и разума". (Колошанима 2.3) Људи би могли целу вечност стално да проучавају, стално да уче, а да опет никад не исцрпу ризнице Божје мудрости, Његове добротe и силе.

Бог жели да се Његов народ већ у овом животу стално све боље упознаје са истинама Његове речи. Постоји само један начин да се стекне ово знање. Божју реч можемо да разумемо једино кад нас просветли онај исти Дух преко кога је реч била дата. „Тако и у Богу што је нико не зна осим Духа Божјег"; „јер Дух све испитује, и дубине Божје". (1.Коринћанима 2,11.10) Спаситељ је својим следбеницима обећао: „А кад дође Он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину... јер ће од мојега узети, и јавиће вам." (Јован 16,13.14)

Божја намера је да човек развија своје способности расуђивања; а проучавање Библије јача и оплемењује ум боље до било ког другог проучавања. Међутим, морамо се чувати обожавања разума, јер он подлеже слабостима и недостацима људског рода. Ако не желимо да нам Писмо буде неразумљиво, тако да ни најјасније истине не можемо да разумемо, морамо имати једноставност и веру малог детета, бити спремни да учимо и топло се молити за помоћ Светог Духа. Свест о Божјој сили и мудрости и нашој неспособности да схватимо Његову величину треба да нас надахне понизношћу, и Његову реч треба да отварамо као да ступамо у Његову близину, са светим страхопоштовањем. Кад отворимо Библију, наш разум мора да призна ауторитет који је већи од његовог и срце и ум морају да се поклоне пред великим ЈА САМ.

Многи текстови чине нам се тешки и нејасни, али ће их Бог учинити јасним и развојним за оне који се на овај начин труде да их разумеју. Међутим, без вођства Светог Духа увек ћемо бити склони да изврћемо Писма или да их погрешно тумачимо. Често само читање Библије не доноси никакве користи, напротив наноси и стварну штету. Када се Божја реч отвара без поштовања и молитве; кад мисли и осећања нису посвећени Богу, или нису у складу са Његовом вољом, ум је замрачен сумњом; и у току самог проучавања Библије неверство јача. Непријатељ преузима управу над мислима и предлаже тумачења која нису правилна. Кад год се људи не труде, речју и делом, да буду у

складу са Богом, тада без обзира не степен свог образовања - склони су да погрешно разумеју Писма и зато не можемо имати поверења у њихова тумачења. Они који истражују Писма да би нашли противречности, немају духовне проицљивости. такво искривљено гледање навешће их да пронађу разлог за сумњу и неверство и у оном што је сасвим јасно и једноставно.

Иако они то можда прикривају, прави разлог сумње и неверства у већини случајева јесте љубав према греху. Учења и ограничавања која садржи Божја реч нису добродошла охолост срцу које воли грех, а они који не желе да послушају њене захтеве спремни су да посумњају у њен ауторитет. Да бисмо докучили истину, морамо имати искрену жељу да је упознамо и спремност у срцу даје послушамо. Сви који у том духу приступају проучавању Библије наћи ће обиље доказа да је она Божја реч и разумеће њене истине које ће их учинити „мудрима за спасење“.

Христос је рекао: „Ко хоће његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога.“ (Јован 7,17) Уместо да зановетате и сумњате у оно што не разумете, послушајте видело које вас већ обасјава, па ћете добити и већу светлост. Христовом милошћу извршите сваку дужност која вам је досад била јасно показана, па ћете добити способност да разумете и извршите и оне које вам још нису јасне.

Постоји доказ који је доступан свима - и најобразованијима и најнеученијима - доказ искуства. Бог нас позива да сами за себе проверимо истинитост Његове речи, веродостојност Његових осећања. Он нам заповеда: „Испитајте и видите како је добар Господ!“ (Псалам 34,8) Уместо да се ослањамо на нечије речи, треба сами да испитујемо. Он објављује: „Иштите, и примићете!“ (Јован 16,24) Његова обећања ће се испунити. Она никада нису изневерила, и никад не могу да изневере! И док се будемо приближавали Исусу и радовали се у обиљу Његове љубави, сумња и мрак нестаће пред светлошћу Његовог присуства.

Апостол Павле каже да нас Бог „избави од власти тамне, и премести у царство Сина љубави своје“. (Колошанима 1,13) А сваки онај који је прешао из смрти у живот може „потврдити да је Бог истинит“. (Јован 3,33)

Такав може да посведочи: „Била ми је потребна помоћ и нашао сам је у Исусу. Свака моја потреба била је задовољена, утољена глад моје душе, и Библија ми је сада откривење Исуса Христа. Питате зашто верујем у Исуса? - Зато што ми је Он божански Спаситељ! Зашто верујем Библији? - Зато што сам утврдио да је то глас којим Бог говори мени.“ Ми сами себи можемо посведочити да је Библија заиста истинита, да је Христос Божји Син. Ми знамо да се не поводимо за лукаво сроченим бајкама.

Петар опомиње своју браћу да „напредују у благодати и у познању Господа нашега и Спаситеља Исуса Христа“. (2.Петрова 3,18) Кад Божји народ буде растао у милости, све ће јасније разумевати Божју реч. Он ће проналазити ново видело и нову лепоту у њеним светим истинама. То се показивало у току историје Цркве у свим вековима, и тако ће се наставити све до краја. „А пут је праведнички као светло видело, које све већма светли док не буде прави дан.“ (Приче 4,18)

У вери можемо гледати у вечност и ухватити се за Божје обећање да ће се људски разум развити, људске способности сјединити са божанским, а свака душевна снага доћи у непосредну везу са Извором видела. Ми можемо да се радујемо што ће све што нас је у Божјем провиђењу збуњивало тада бити објашњено, да ће добити своје објашњење све

што нам је било тешко с хватљиво; и тамо где смо својим ограниченим разумом наилазили само на збрку и изјаловљене намере, видећемо најсавршенији и најлепши склад. „Тако сад видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем к лицу; сад познајем нешто, а онда ћу познати као што сам познат!" (1.Коринћанима 13,12)

13. РАДОСНИ У ГОСПОДУ

Божја деца позвана су да буду Христови представници откривајући Господњу доброту и милост. Као што је Исус нама открио прави Очево карактер, тако и ми морамо открити Христа свету који још није упознао Његову нежну и милостиву љубав: „Као што си Ти мене послао у свет" - каже Исус - „и ја њих послах у свет." „Ја у њима и Ти у мени... да позна свет да си ме Ти послао." (Јован 17,18.23) Апостол Павле каже Исусовим ученицима: „Који сте се показали да сте посланица Христова", „коју познају и читају сви људи!" (2. Коринћанима 3,3.2) У сваком свом детету Исус шаље посланицу свету. Ако сте ви Христов следбеник, Он у вама шаље писмо породици, месту, улици у којој живите. Исус, који борави у вама, жели да проговори срцима оних који Га још не познају. Можда они не читају Библију, или не чују глас који им говори са њених страница; они не виде у Божјим делима Његову љубав. Али ако сте ви прави Исусов представник, може се догодити да преко вас схвате бар део Његове добротe и буду придобијени да Га љубе и да Му служе.

Хришћани су постављени да буду светлоноше на путу према Небу. Они треба да одсјају према свету светлошћу којом их је Христос обасјао. Они треба да живе таквим животом и развију такав карактер да други, гледајући њих, стекну правилно мишљење о Христу и Његовој служби.

Ако заиста представљамо Христа, ми ћемо постићи да служба Њему изгледа онако привлачна као што стварно и јесте. Хришћани чија је душа пуна сете и туге, који се туже и гунђају, својим ближњима погрешно приказују Бога и хришћански живот. Они остављају утисак да Богу није драго да Његова деца буду срећна и тиме лажно сведоче против нашег небеског Оца.

Сотона ликује кад наведе Божју децу на неверство и малодушност. Он ужива кад види да немамо поверења у Бога, кад сумњамо у Његову спремност и силу да нас спасе. Њему је драго кад нас наведе на мисао да ће нам Бог делима свог провиђења нанети штету. Сотонино дело је да Господа представља као биће без саучешћа и милосрђа. Он искривљује истину о Богу. Наше мисли заокупља погрешним мислима о Богу; и уместо да се бавимо истином о нашем небеском Оцу, врло често свој ум запошљавамо оним што је сотона о Њему измислио и срамотимо Бога својим неповерењем и гунђањем против Њега. Сотона стално покушава да верски живот учини суморним. Он би желео да га прикаже мучним и тешким; па кад хришћанин у свом животу приказује такав облик религије, он својим неверством подржава сотонину лаж.

Многи се, ходећи својим животним путем, баве својим грешкама, неуспесима и разочарањима и њихова срца пуна су бола и обесхрабрења. Док сам још боравила у Европи, писала ми је једна сестра која је управо то чинила и била у дубоком очајању.

Тражила је да јој упутим неку реч охрабрења. У ноћи, кад сам прочитала писмо, уснила сам да се налазим у врту и неко, изгледа власник врта, водио ме је његовим стазама. Брала сам цвеће и уживала у његовом мирису кад је та сестра, која је ишла поред мене, свратила моју пажњу на неко ружно трње које ју је ометало у ходању. Због тога се жалила и тужила. Она и није ходала стазом, идући за водичем, већ кроз пузавице и трње. „Ох!“ - јадала се она - „Зар није жалосно што је овај дивни врт нагрђен трњем?“ Водич јој је одговорио: „Остави трње на миру, јер ће те оно само ранити! Бери руже, љиљане и каранфиле!“

Зар није у вашем искуству било и неких светлих тачака? Зар нисте доживели неке драгоцене тренутке кад је ваше срце треперило од радости, одазивајући се тако Божјем Духу? Кад поново погледате на поглавља свог животног искуства, зар не наилазите и на неке пријатне странице? Зар Божја обећања, слично мирисном цвећу, не расту дуж вашег пута на сваком кораку? Зар нећете дозволити да њихова лепота и милина испуни ваше срце радошћу? Пузавице и трње само ће вас рађавати и жалостити; и ако будете једино то брали и показивали другима, зар нећете тиме не само презрети Божју доброту већ и друге око себе спречити да иду стазом живота?

Није мудро сакупљати све непријатне успомене из прошлог живота - неправде и разочарења - разговарати о њима и тужити се на њих све док нас не савлада обесхрабрење. Обесхрабрена душа пуна је мрака, она уклања божанску светлост из свог срца и баца сенку на пут других.

Захвалимо Богу на блиставим призорима које нам је показао. Прикупимо све благословене доказе Његове љубави, тако да стално можемо да их гледамо: Божјег Сина како напушта престо свог Оца, одевајући своју божанску природу људском да би могао да избави човека од сотонине силе; Његову победу ради нас, која је човеку отворила Небо и омогућила људском погледу да завири у просторе у којима Божанство борави и открива своју славу; грешни род уздигнут из понора пропасти у који га је грех бацио и поново доведен у везу са бескрајним Богом, и пошто је издржао божанску пробу вером у нашег Откупитеља, обучен у Христову правду и уздигнут на Његов престо - призори су о којима Бог жели да размишљамо!

Кад остављамо утисак да сумњамо у Божју љубав, да немамо поверења у Његова обећања, срамотимо Бога и жалостимо Његовог Светог Духа. Како би се осећала мајка кад би се њена деца стално тужила на њу као да им она не жели добро, иако се у току целог живота трудила да заштити њихове интересе и да их окружи удобношћу? Претпоставимо да посумњају у њену љубав; то би сломило њено срце! Како би се било који родитељ осећао кад би деца тако поступала према њему? А шта може наш небески Отац да мисли о нама кад немамо поверења у Његову љубав, која Га је навела да жртвује свога јединородног Сина да бисмо ми имали живот? Апостол пише: „Који, дакле, свога Сина не поштеде, него га предаде за све нас, како, дакле, да нам с њим све не дарује?“ (Римљанима 8,23) А ипак, колико њих каже својим делима, ако не речима: „Бог није мислио на мене. Можда Он воли друге, али не воли мене!“

Све то наноси вам штету; јер сваком сумњичавом речју позивате сотону да вас куша; она у вама јача склоност према сумњи, њоме ожалошћавате анђеле који вам служе. Кад вас сотона куша, немојте изрећи ниједну сумњичаву или мрачну реч. Ако одлучите да отворите врата његовом дошаптавању, ваш ум биће испуњен неповерењем и бунтовничким сумњичењима. Ако изразите своја осећања свака сумња коју сте изrekli не само да оставља траг на вама већ постаје семе које ће клијати и доносити род у животу

других и можда се никад неће моћи поништити утицај ваших речи. Можда ћете ви сами успети да се опоравите од напада искушења и извучете из сотонине замке, али други који су се поколебали под вашим утицајем можда неће моћи да се одупру неверству којим сте их надахнули. Како је зато важно да говоримо само оно што улива духовну снагу и живот?

Анђели пажљиво слушају оно што ви говорите свету о свом небеском Учитељу. Говорите зато о Њему као о Оном који живи да вас заступа пред Оцем. Кад се рукујете са пријатељем, нека се хваљење Бога чује са ваших усана и из вашег срца. То ће његове мисли усмерити према Исусу.

Сви имају невоља, болова који се тешко подносе, искушења којима се тешко одупиру. Немојте о својим тешкоћама да говорите смртницима, као што сте и ви, већ све изнесите пред Бога у молитви. Држите се правила да никад не изговарате ниједну реч сумње или обесхрабрења. Својим речима наде и свете радости ви можете много учинити да разведрите живот других и подржите њихове напоре.

Многи храбри људи болно су притиснути искушењем, скоро у опасности да поклекну у борби са самим собом и силама зла. Немојте их обесхрабрити у њиховој тешкој борби. Разведрите их речима охрабрења и наде, које ће им дати снагу да крену напред. Тако ће Христово видело зрачити из вас. „Јер ниједан од нас не живи себи!" (Римљанима 14,7) Нашим несвесним утицајем други могу бити охрабрени и ојачани, или обесхрабрени и одгурнути од Христа и истине.

Многи имају погрешне појмове о Христовом животу и карактеру. Они мисле да је Христу недостајало топлине и ведрине, да је био натмурен, строг и невесео. У много случајева цело верско искуство обојено је оваквим мрачним гледиштима.

Често се говори да је Исус плакао, а да није познато да се икад насмешио. Наш Спаситељ био је стварно човек бола, упознат са тугом, јер је отворио своје срце за све људске патње. Али иако је Његов живот био пун самоодрицања, засењен болима и бригом, Његов дух није клонуо. Његово лице није изражавало бол и незадовољство, већ смирену ведрину. Његово срце било је извор живота; и куд год је ишао, доносио је одмор и мир, радост и весеље.

Наш Спаситељ био је заокупљен дубоким размишљањем и изузетно озбиљан, али никада мрачан и мрзовољан. Они који се управљају по Њему биће обузети достизањем свог животног циља; имаће дубоку свест о својој одговорности. Лакомисленост ће бити савладана; неће бити необузданог забављања, неуљудног изругивања, јер Исусова религија даје мир који тече као река. Она не гуши светлост радости, не ограничава весеље, не навлачи облаке на блиставо, насмејано лице. Христос није дошао да Му служе, већ да служи; и ако Његова љубав буде владала у нашем срцу, ми ћемо следити Његов пример.

Ако се у својим мислима првенствено будемо бавили нељубазним и неправедним делима других, биће нам немогуће да их волимо онако како је Христос љубио нас; али ако се наше мисли задржавају на чудесној љубави и милосрђу које је Христос имао према нама, исти дух показаћемо према ближњима. Ми треба међусобно да се волимо и поштујемо, насупротив очевидних погрешки и мана. Морамо да се учимо понизности, учимо да се не ослањамо на себе и имамо нежно стрпљење према грешкама других. Све ће то уклонити ускогруду себичност и учинити нас великодушним и подашним. Псалмиста каже: „Уздај се у Господа и твори добро; живи на земљи и храни истину!" (Псалам 37,3) „У Господа се уздај!" Сваки дан има своје терете, своје бриге и недоумице; и кад се сретнемо,

како смо спремни да причамо о својим тешкоћама и невољама! Толико непотребних брига нас оптерећује, толиким се страховима препуштамо, о таквом бремену мука говоримо да би неко могао да помисли да немамо милосрдног, нежног Спаситеља, спремног да чује наше молбе и одмах нам пружи помоћ у време потребе.

Неки се стално боје и измишљају невоље. Сваког дана окружени су доказима Божје љубави; сваког дана уживају у даровима Његовог провиђења; али, они не примећују благослове којима су обасути. Њихов ум стално се бави непријатностима за које се боје да ће их снаћи; или ако се и нађе каква стварна тешкоћа, она, иако мала, тако заслепи њихове очи да не виде мноштво дарова на којима би требало да буду захвални. Тешкоће са којима се суочавају, уместо да их приближе Богу, једином извору помоћи, одвајају их од Њега, јер буде немир и незадовољство.

Чинимо ли добро, тиме што смо толико неверни? Зашто би требало да будемо незахвални и неповерљиви? Исус је наш пријатељ; цело Небо заинтересовано је за наше добро. Не би требало да дозволимо недоумицама и бригама свакодневног живота да нам изједају мисли и мрште чело. Ако то дозволимо, увек ће нам нешто сметати и узнемиравати нас. Ми не смемо да се препуштамо бригама које ће нас само растакати и исцрпљивати, али нам неће помоћи да поднесемо невоље.

Можда имате тешкоће у пословима; изгледу су вам можда све мрачнији и мрачнији, можда вам прети губитак; али немојте се обесхрабрити; баците своје бриге на Бога и останите смирени и расположени. Молите се за мудрост да разборито управљате својим пословима и тако спречите губитак и пропаст. Учините све са своје стране да постигнете повољне резултате. Исус је обећао своју помоћ, али тек кад ви уложите напор. Кад сте, ослањајући се на нашег Помоћника, учинили све што сте могли, радосно прихватите резултат.

Бог не жели да Његов народ буде преоптерећен бригама. Међутим наш Господ нас не обмањује. Он нам не каже: „Не бојте се, нема опасности на вашем путу!“ Он зна да постоје невоље и опасности и зато са нама поступа отворено. Он се не бави мислима да свој народ изведе из овог света пуног зла и греха, већ му показује најсигурније уточиште. Он се молио за своје ученике: „Не молим Те да их узмеш са света, него да их сачуваш од зла!“ Он каже: „У свету ћете имати невољу; али не бојте се јер ја надвладах свет!“ (Јован 17,15; 16,33)

У својој проповеди на Гори, Христос је својим ученицима дао драгоцене поуке о неопходности поверења у Бога. Те поуке дате су са намером да охрабре Божју децу свих векова и стигле су до наших дана носећи нам обиље савета и утехе. Спаситељ је своје следбенике подсетио на птице у ваздуху које су цвркутале своје песме хвале, неоптерећене брижним мислима, јер „не сеју, нити жању“. А ипак велики Отац подмирује њихове потребе. Спаситељ пита: „Нисте ли ви много претежнији од њих?“ (Матеј 6,26) Велики Старатељ људи и животиња отвара своју руку и снабдева сва своја створења. Птице у ваздуху нису недостојне Његове пажње. Он не ставља храну у њихове кљунове, али се стара за све њихове потребе. Оне морају да сакупљају зрневље које је Он разасуо за њих. Оне саме морају да сакупљају грађу за своја мала гнезда. Морају да хране своје младе. Оне певајући одлазе на свој посао јер „Отац ваш небески храни их“. А „нисте ли ви много претежнији од њих“? Зар нисте ви, као разумна, духовна бића, вреднији од птица у ваздуху? Зар се Зачетник нашег бића, Чувар нашег живота, Онај који нас је створио по свом божанском облику, неће побринути за све наше потребе ако се само уздамо у Њега?

Христос је својим ученицима показао пољско цвеће, израсло у сјају своје раскоши, блистајући једноставном лепотом коју му је дао небески Отац, као на израз своје љубави према човеку. Рекао је: „Погледајте на љиљане у пољу како расту” Лепота и једноставност тих цветова какве налазимо у природи далеко надмашује Соломунов сјај. Најлепша одећа, направљена даром уметника, не може да издржи упоређење са природном љупкошћу и блиставом лепотом цвећа које је створио Бог. Исус је упитао: „А кад траву по пољу, која данас јест а сутра се у пећ баца, Бог тако одева; а камоли вас, малOVERНИ?” (Матеј 6,28.30) Ако Бог, божански уметник, једноставном цвећу које за један дан пропада даје нежне и разнолике боје, колико ће се више бринути о онима које је створио по свом обличју? Ова Христова поука прекор је забринутој помисли, забуни и сумњи неверног срца.

Господ би желео да сва Његова деца, синови и кћери, буду срећни, спокојни и послушни. Исус каже: „Мир вам остављам, мчр свој дајем вам: не дајем вам га као што свет даје, да се не плаши срце ваше, и да се не боји!” „Ово вам казах да радост моја у вама остане и радост ваша се испуни!” (Јован 14,27; 15,11)

Срећа која се тражи из себичних побуда, далеко од пута дужности, несигурна је, непостојана и пролазна, нестаје остављајући у души осећање самоће и туге; међутим служба Богу доноси радост и задовољство, хришћанин није остављен да хода несигурним путевима; није препуштен бескорисним жалостима и разочарењима. Ако и немамо уживања у овом животу, ипак можемо бити радосни очекујући живот у будућности.

Међутим чак и овде хришћани могу да уживају радост заједништва са Христом; они могу да имају светлост Његове љубави, сталну утеху Његове присутности. Сваки корак у животу може да нас доведе ближе Исусу, може да нам да дубље искуство са Његовом љубављу и може да нас за корак приближи блаженом дому мира. Зато не одбацујмо своје поверење, будимо потпуно сигурни, сигурнији него икад пре. „Довде нам Господ поможе!” (1.Самуилова 7,12) и Он ће нам помагати све до краја! Гледајмо монументалне стубове, подсетнике на оно шта је Господ учинио да нас утеши и спасе из руке уништивача. Живо се сећајмо сваког дела нежног милосрђа које нам је Бог учинио - суза које нам је обрисао, болова које је ублажио, брига које је уклонио, страха који је растерао, потреба које је задовољио, благослова које је излио - и тако ојачајмо себе за све што нас очекује у остатку нашег ходочасничког пута.

Сукоб који је пред нама може да нам донесе само нове невоље, али на оно што се одиграло у прошлости као и на оно што ће се догодити у будућности можемо гледати и рећи: „Довде нам Господ поможе!” „Докле трају дани твоји трајаће снага твоја!” (5,Мојсијева 33,25) Невоље никада неће надмаштити снагу која нам је дата да поднесемо невољу. Према томе прихватимо своје дужности тамо где их нађемо, верујући да ћемо, без обзира на све што долази, добити довољно снаге да невољу поднесемо.

Ускоро ће се врата Неба отворити да приме Божју децу, а са усана Цара славе одјекнуће као најлепша музика речи благослова: „Ходите, благословени Оца мојега; примите царство које вам је приправљено од постања света!” (Матеј 25,34)

И тада ће откупљени бити дочекани са добродошлицом у дому који им Христос припрема. Тамо им у друштву неће бити олош земаљски, лажљивци, идолопоклоници, покварени, неверни, већ ће се дружити са онима који су надвладали сотону и божанском милошћу изградили савршен карактер. Свака грешна склоност, свако несавршенство, који су их овде мучили, уклоњени су крвљу Христовом и они су добили савршенство и сјај

Његове славе која далеко надмашује сјај Сунца. Морална лепота, савршенство Христовог карактера, зрачи из њих, далеко надмашујући својом вредношћу ову спољашњу блиставост. Они су без мане пред великим белим престолом, уживајући достојанство и предности анђела.

Гледајући ово славно наследство које би му могло припасти, „какав ће откуп дати човек за своју душу“? (Матеј 16,26) Иако је можда сиромашан.ипак у себи има богатство и достојанство које му свет никад не би могао дати. Човек откупљен и очишћен од греха, који је све своје племените способности ставио у службу Богу, има неизмерну вредност; и кад се један човек спасе, радост на Небу у присуству Бога и светих анђела изражава се песмама светог победоносног славља.